

THE FAIR GHOST

A TAMIL DRAMA

BY

RAO BAHADUR. P. SAMBANDAM, B.A., B.L.

Author of :

"The Two Sisters," "Galava," "Manohara," The Curse of Urvasi," "The Merchant of Vanipura," "Fate and Love," "Simhalanatha" "Pushpavalli," "Amaladitya," "Magapathi," "Farces," "Siruthondar," "The Golden Fetters," "True Love," "The Bandit Chief," "Bricks-between," "At any Cost," "The Fair Ghost," "The Wedding of Valli," "The Eye of Love," "Vijayarangam," "As you like it," "Ratnavali," "Lord Buddha," "The Tragedy of Silence," "The Good Fairy," "Geetha Manjari," "The True Brother," "As We Sow-So We Reap," "Malavikagnimitra," "Chandrahari," "The Demon Land," "Sabapathy" Part I, "The Pongal Feast" or "Sabapathy" Part II, "A Rehearsal" or "Sabapathy" Part III, "Blessed in a Wife," "The Dancing Girl," "Subbadra—Arjuna," "Karna the Giver," "Sahadeva's Stratagem," "The Surgeon General's Prescription," "Vichu's Wife," "Sakuntala," "Vikramorvasi," "The Point of View," "The Two Selves," "The Tragic Denouement," "The Sub-Asst. Magistrate of Sultanpet," "Harischandra," "Blind Ambition," "Markandeya," "Sarangadhara," "The Two Friends," "The Treachery of Kalappa" etc., in Tamil; and "Harischandra," and "Yayathi" in English.

THIRD EDITION.

Madras:

PRINTED BY KESARI PRINTING WORKS,
150, ANNA PILLAI STREET, G.T.

1931

Copy Right]

[Price Per Copy]

பேயல்ல பெண்மனியே

இந்த நவீன நாடகம்

ராவ்பஹதூர்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி.எ., பி.எல்.,
அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்தாலாசிரியால் இயற்றப்பட்ட மற்றத் தமிழ்நால்கள் :—
லீவாவதி - சலோசனை, சாரங்கதரன், மகபதி, மனோஹரன்,
நற்குலதெய்வம், ஊர்வசியின் சாபம், இடைச்சுவர் இருபுறமும்,
எண்ண சேர்ந்திட்டும், விஜயரங்கம், காதலர் கணகள்,
கள்வர் தலைவர், தரசிப்பென், மெய்க்காதல், பொன்
விவங்குகள், சிம்ஹளாநாதன், விரும்பிய விதமே, சிறுத்
தொண்டர், காலவரிவி, ரஜபுத்ரவீரன், உண்மையான சகோ
தரன், ரதஞ்சுவி, புஷ்டபவல்லி, சீதமஞ்சளி, பிரஹஸனக்கள்,
அமலாநிதியன், சபாபதி முதற்பாகம், பொங்கல் பண்டிகை
அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது
சபாபதி மூன்றாம் பாகம், வள்ளி மணம், முற்பகற் செய்யின்
பிற்பகல் வினையும், புத்த அவதாரம், விச்சுவின் மனைவி,
வேதாள உலகம், மனைவியால் மீண்டவன், சந்திரஹரி,
சுபத்திரார்ஜனானு, கொடையாளி கர்ணன், சலம்தேவன்
குழ்ச்சி, நோக்கத்தின் குறிப்பு, இரண்டு ஆத்மாக்கள், சர்ஜன்
ஜெனரல் விதித்த மருங்கு, மாளவிகாக்னிமித்ரம், விபரீதமான
முடிவு, சுல்தான்பேட்டை சப் அசில்ஸ்டெண்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட்,
சுகுந்தலை, காளப்பன் கள்ளத்தனம், விக்கிரமோர்வசி

முதலியன்.

முன்றும் பதிப்பு.

சன்னை ‘கேவஸரி’ அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிடப்பட்டது.

1931

காபிரைட் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.]

INSCRIBED
THE BELOVED MEMORY OF
MY PARENTS
P. VIJIARANGA MUDALIAR
AND
P. MANICKAVELU AMMAL
AND
MY FRIEND
C. RANGAVADIVELU.

இ க வு ஸ ர.

இந்நாடகத்தையாவது, அல்லது நான் பதிப்பித்துள்ள எனது மற்ற நாடகங்களையாவது எந்த சபையாராவது ஆடவேண்டுமென்றால், முன்னதாக எனக்குச் சேரவேண்டிய ராயல்டி கட்டணத்தைக் கட்டி, என் அனுமதி பெற்றே, பிறகு ஆடவேண்டும். இல்லாவிடில் காபிரைட் சட்டப்பிரகாரம், போலீஸ் கோர்ட் டில் தாவாவுக்குள்ளாவார்கள் என்பதை இதனால் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு கிரந்தகர்த்தாவுக்குச் சேரவேண்டிய ராயல்டி, அவர் ஆயுசபரியந்தமும், அதற்குமேல் 50-வருஷகாலம் அவரது வார்சு களுக்கும், உரித்தாயது என்பதை எல்லோரும் அறிவார்களாக.

நான் அச்சிட்டிருக்கும் புஸ்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் சென்னை ஆச்சாரப்பன் வீதி 70-வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டிலும், எல்லாப் பிரபல புஸ்தக வியாபாரிகளிடமும் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

10—10—31 }
 சென்னை. }

இப்படிக்கு,
ப. சம்பந்தம்.

பேய் ஸ்லீ பெண் மணி பேய்

நாடக பாத்திரங்கள்

ராதாப்பிரியன் ஒரு சிற்றரசன்.
ஏதுவீரன் கோபாலபுரத்துக் கொத்தவால்.
சோமநாதன் கோபாலபுரத்தில் வசிக்கும் ஒரு மிராசதாரன்.
வேங்கன்			
சாமன்			
துப்பன்			
வேம்பிலி	 குடியானவர்கள்.
ஆசிகான்			
நாராயணன்			
கோபாலன்			
லலிதை ரகுவீரனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பெண்.
பாலுமதி லலிதையின் தாய்.
பங்கஜாட்சி ரகுவீரனை இச்சித்த ஒரு பெண்.
ஒரு சூஜாரி; குடியானவர்கள், பரிவாரங்கள்.			

கதை நிகழ்டம் :—கோபாலபுரம்.

பேயல்ல பெண்மணியே

முதல் அங்கம்.

முதற் காட்சி.

இடம்—கோபாலபுரம், ஒரு சிற்றூற்றின் கரையோரம், சுற்று நூரத்தில் திரெனபதியம்மன் கோயில். காலம்—மாலை.

சில துடியானவர்கள் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பல்லவி.

வந்தாதடா—அடே வந்தாதடா
அந்த துரோபதியின் உச்சவமும் வந்தாதடா வ
அநுபல்லவி.

இந்த மாசத்திலே எந்தவேலை செய்யோம்
தந்தானம் பாடியே தலைவரிச் சாடுவோம் வ
சரணம்.

பொங்கலெத் திண்ணுட்டு புதுக்கள்ளைக் குடிச்சுட்டு
எங்க துரோபதியெ இன்புறச் செய்வோமே. வ

மு. கு. அடே ! இந்தவர்சம் துரோபதியம்மன் உச்சவம்செரியா பண்ணலும், போன வர்சம் செரியா பண்ணுத்தொட்டு தான் நம்பஞக்குக் கஷ்டமீலாம் வந்துது. மதிய கிடைய செரியா பேயலே—

தி. கு. இந்த வெள்ள பிசாசி ஒண்ணுவந்து நம்ப ஊரெப் புடிச் சிக்கிச்சி—

மு. கு. ஆமாண்டா ! ஆமாண்டா ! என்ன மோண்ணு பாத் தென், நேத்து ராத்திரி எருமாட்டெட ஓட்டிக்கு திர்ம பக்குள்ளோ, அதோ, அந்த ஏரியண்டெ வர்நேன்,

பின்னாலே, கல் கல், இன்னு சத்தம் கேட்டது. என்னும் திரும்பிப் பாத்தேன்! பூமியும் ஆகாசமும் ஒன்றை நின்னுவதா எம்மவன்று! புதிச்சேம் பார் ஒரு ஒட்டம்! ஊட்டெ போயி பொதால் இன்னு உய்ந்தேன்!

நா. கு. நான் பாக்றப்போ கிண்ணதா யிர்க்குதேடா! வேளைக்கி ஒரு வேகம் போட்ராப்பெ யிர்க்குது.

இ. கு. ஆனாக்கா, எப்பொப்பாத்தாலும் அந்த வெள்ளப் பொட வெபை மாற்றம் உட்டில்லெ!

கு. மு. அடே, எப்படியாவது நம்ப கூசாலிகிட்ட சொல்லி இந்த வர்சம் உச்சவத்திலே இத்தொழுத்தை ஒட்ட சொல்லலும்.

மு. கு. ஆமாமாம், அதுவும் இந்த வர்சம் உச்சவம் பலே தட புடலு! சமாச்சாரம் தெர்யுமா?

நா. கு. ஆமாம், அல்லாந் தெரியுண்டா! நம்ப கொத்தவால் அய்யாவுக்குக் கூடபத்தா நானு துரிராபதை அம்மன் கண்ணாலத்தோடே கண்ணாலம் நடக்கப் போவது! எனக்குத் தெர்யாதோ? அவருதான் என்ன நேராகுபடு ‘எண்டா வேம்பிலி, உனக்கு என்ன தலைகுட்டே ஒனும்’ இன்னு கேட்டாரே!

மு. கு. அடே! சாயந்திர வேளை ஆய்ப்போச்சி! இனிமேலை நாம்பொ யிங்கே யிர்க்கக் கூடாது. கோயிலன்டெ கூடு வோம் வாங்கொ.

மற்றவர்கள். ஆமாண்டா! ஆமாண்டா! அப்றம் அந்த வெள் ளெப்பிசாசி வந்துட்டா!

[எல்லோரும் வேகமாய்ப் போகி ரூர்கள்]

பங்கஜாக்கி வருகிறார்.

ப. மங்கையென் நெஞ்சந் தன்னை
மாற்றியு மயக்கிப் பின்னார்
தங்கையென் றழைத்தே யென்னைத்
தனித்திடச் செய்தபாடி

நங்கையின் நலத்தை நாடி
நலங்களீர் காத லோடு
அங்கையைப் பிடிக்க எங்கள்
அவனியிற் பொறுப்ப னந்தோ !

வின்புறமாகச் சோமநாதன் வருகிறேன்.

சோ. பங்கஜாச்சி—

ப. யார் அது?— [திரும்பிபார்த்து] நீபா?—திடுக்கிட்டது!
என்ன சமாசாரம்? மறுபடியும் வந்தாயா?

சோ. ஒன்னு மில்லே!

[புன்னகை செய்கிறேன்.]

ப. ஒன்று மில்லாததற்கா அழைத்தாய்?

சோ. இல்லே!

[நகைக்கிறேன்.]

ப. உம்! என்ன சிரிப்பு? சமாசாரம் என்ன?

சோ. சமாச்சாரம் வேறெல்லோன்று மில்லே!

[அதிகமாய் நகைக்கிறேன்.]

ப. உம்! பயித்தியம்.

சோ. பங்கஜாச்சி—

ப. மறுபடியும் பார்!—என் என்னை அழைக்கிறோய்?

சோ. ஒரு சமாச்சாரம்,

ப. என்ன சமாசாரம்? சொல், சீத்கிரம்.

சோ. உம்! [நகைத்துக்கொண்டே.] எனக்கு வெக்கமா யிர்க்குது சொல்ல.

ப. ஆனால் சொல்லவேண்டாம், போ.

சோ. உம்—பங்கஜாச்சி—

ப. என்னடா தொந்தரவா யிருக்கிறது!—என்னதான் அது?
சொல்லித் தொலை.

சோ. நான் சொன்னு கோவிச்சிக்கமாட்டே யல்லா?

ப. இல்லை, சொல்.

சோ. அப்படியே ஒப்புக்கனும்?

ப. ஆகட்டும், சொல்.

சோ. என்னை—கண்ணுலம்—பண்ணிக்கிரையா?

ப. என்ன!

- சோ. என்னே கண்ணுலம் பண்ணிக்கிரையா?
- ப. உனக் கென்ன பயித்தியமா?
- சோ. ஆமாம், உன்னைக் கண்ணுலம் பண்ணிக்க ஒழும்னு பயித்தி யம்.
- ப. ஆனால் அந்தப் பயித்தியத்தை விட்டுவிடு.
கொம்புனர் ரேளை யுண்பான் முடவனும் கொண்டு ஆசை வெம்பியே வருந்த அற்ற விதமெனை விழைவ தானும் அம்புவி தன்னிற் காக்கை அனப்பெடை தன்னை வெளவினம்பியே மோசம் போன நகைப்புறு கதையி தாமே! —அண்டங்காக்கை அன்னப் பக்ஷிமே லாசைப்பட்ட தாம்.
- சோ. ஏ! நானு அண்டங்காக்காயோ?
- ப. ஆமாம், அண்டக்காகத்தைப்போல் சிகப்பா யிருக்கின்று!
- சோ. கறுப்பா யிருந்தா என்ன கெட்டுப்போச்சி? உம்,—உம்! காக்காயிக்கானு கறுப்பா யிருக்கற மய்யை நீ கண்ணல விட்டுக்கலியோ?
- ப. ஆமாம்—அட்ட கரி!
- சோ. உம்,—அட்டக் கரிக்கானு கறுப்பா யிருக்கிற சாங்தே நீ நெத்தியிலை விட்டுக்கலியோ? அந்த மாதிரிதான் நானு.
- ப. சீ! போ!
- சோ. நானு கறுப்பா யிருக்கிறேன்னு உனக்கு இவ்வளவு எழுத தாவியா யிருக்குது? நான் ஒன்னும் சொல்லேன், காபகத் திலை வச்சிக்கோ. உன் தலமேலே யிருக்கிறது கறுப்பா யில்லை? அது கறுப்பா யிருக்கற வரைக்குந்தானே ஒனக்குப் பெருமை, அது வெளுத்துப்போனு—நெறச்சிப் போனு—உன்னெனயாரானு கண்ணுலம் பண்ணிக்கிறையா இன்னு கேக்கப் போருங்களா? யோசனை பண்ணு—[சந்துபொறுத்து] என்ன சொல்லே?
- ப. சரிதான், அந்த வார்த்தையை விடு என்றேனே, மறுபடியும் என்ன? வேறு ஏதாவது பேசு.
- சோ. வேறே யென்ன நானு பேசரது?

ப. அதோ, அந்தப் பண்ணையாட்களெல்லாம் கும்பலாகத் திரெளபதியம்மன் கோயி வெதிரில் கூடி யிருக்கிறார்களே, என்னவென்று விசாரித்து வா, போ.

சோ. துரோபதை கோவில்லை இன்னெணக்கி உச்சவம் ஆரம்பம். அத்தொட்டு வெறியாட்டத்துக்கோஸ்ரம் கும்பல் கூட னங்க. இந்த வர்ஷம் தட்புடல் உச்சவம்! பத்தா நாளு துரோபதை அம்மன் கண்ணுலத்தும்போது நம்ப கொத்த வாலு ரகுவீரருக்குக்கூட கண்ணுல மாம். அதுக்கோஸ் ரம் உச்சவம்கூட இந்த வர்ஷம் விலேஷம்.

ப. அவருக்கும் யாருக்கும் கல்யாணம்?

சோ. என்னு! ஒண்ணுங் தெரியாதவபோலை கேக்கிறியே? ரகு வீரருக்கும் மின்னே யிரங்த கொத்தவாலு பொன்னு வலி தாவுக்கும்.

ப. முகர்த்தம் எல்லாம் நிச்சய மாய்விட்டதா?

சோ. உம்—அத்தெபத்தி உன்னேடே பேசரத்துக்குத்தான் வந் தேன்.

ப. அதைப்பற்றி நீ யென்னிடம் பேசவதாவது?

சோ. இல்லை, அவுங்க ரெண்டுபேருக்கும் கண்ணுலம் ஆவற போது நம்ப ரெண்டுபேரும் கூட கண்ணுலம் பண்ணிக் கினேம்ண நண்ணு யிர்க்காது?

ப. போதும், போதும், பயித்தியம்!

சோ. கண்ணல்லா! அவ்வளவு கோவிச்சிக்காதே.

ப. உம்!—கண்ணு மாச்ச! புண்ணு மாச்ச!

ஒருபுறம் லலிதையும், பானுமதியும் வருகிறார்கள்.

ல. அம்மா, இன்னும் அவர் வரவில்லையே!—இதோ பங்க ஜாக்ஷி! பங்கஜாக்ஷி, என்பிராணநாதரைக் கண்டனையா இங்கு?

ப. இங்கு வரவில்லையே.

ல. முக்கே யிங்கு வந்து என்னைச் சந்திப்பதாகச் சொன்னாரே. என் இன்னும் வரவில்லை?—பங்கஜாக்ஷி, நீயும் என்னுடன் திரெளபதியம்மன் கோயிலுக்கு வருவதாகச்

- சொல்லினையே, என்ன இவ்வளவு நேரம்பொறுத்து வந்தாய், பூஜையெல்லாம் முடிந்த பிறகு?
- ப. வலிதா, என்மீது வருத்தம் வேண்டாம், வருகிற வழியில் சற்று நேரமாயிற்று.
- வ. ஒருகோ! சோமாதாரா அது? சரிதான், வழியில் நேரமானதற்குக் காரணம் தெரிய மெனக்கு.
- ப. ஆமாம், எப்பொழுது பார்த்தாலும் உனக்கு விளையாட்டுதான்.
- வ. பங்கஜாக்ஷி, உன் நுடன் விளையாடாது நான் வேறு யாருடன் விளையாவது?—அதிருக்கட்டும்.—பங்கஜாக்ஷி, நாம் இருவரும் ஒன்றுய் வளர்ந்து வந்ததற்கு, நம் மிருவருக்கும் ஒரே தினம் கல்யாணமானால் நன்றா யிராது? என் விவாஹத்திற்கு இன்று பத்தாம் நாள் குறித்திருக்கிறது. அன்றைத் தினமே உனக்கும் சோமாதருக்கும் முகர்த்தம் நிச்சயித்துவிடுகிறது தானே?
- சோ. அத்தொன் நானுஞ் சொன்னேன்.
- ப. அத்தையும் சொன்னே! பாட்டியும் சொன்னே! போதும். உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு விடுத்தது!
- வ. என்ன அவருக்குக்குறை?
- சோ. நானு கறுப்பாயிர்க்குறைஞம்.
- வ. இருந்தா வென்ன? அழகிலென்ன இருக்கின்றது? குணமிருந்தாற் போதாதா? அன்றியும் ஸ்ரீகண்ணபிரானே முகில் வண்ணமாகத்தான் இருந்ததாகச் சொல்லுகிறோம்.
- சோ. அப்படி நீ கேளம்மா, எனக்கோஸ்ரம்.
- ப. வலிதா! உனக்குப் பரிகாசமா யிருக்கிறதோ? இராது பிறகு? நீ யென்ன செய்வாய்? ரகுவீரரைக் கலியாணம் செய்து கொள்கிறோமே யென்கிற சந்தோஷம்!
- வ. சீசீ! அப்படி யென்னுதே. உண்மையாகவே கேட்கின்றேன். சோமாதர் மிகவும் தனவந்தர். ஒன்று மறியாத நற்குண முடையவர்; பாவம்! உன்மீது உண்மையில்

இச்சைகொண்டிருக்கிறார். அவரைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ள என்ன தடை?

ப. எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம்.

சோ. எப்பவும் கண்ணியாவே யிர்க்கப் போறியோ?

பா. பங்கஜாக்ஷி, இதென்ன ஒன்று மறியாத குழந்தையைப் போல் பேசுகிறோ?

சோ. அப்ரம் எங்கது என்ன ஆவ்ரது?

விரைவாக டுவீரன் வருகிறேன்.

ர. கண்ணோ எண்ணை மன்னிப்பாய். நான் வருவதற்குக் கொஞ்சம் நேர மாயது.

ல. பிராணநாதா, எங்குற்றீர் இத்தனை நேரமாக?

ர. மின்னைநிகர் கொடியேயென் மீதுனக்குச்சினம் வேண்டாம் தன்னை நிகி ரில்லாதாள் தரணியிலே யெனையீன்ற அன்னையிடஞ் சென்றிருந்தேன் அந்தஇடு கானகத்தே உன்னையொரு உத்தமியா யெனக்களிக்க விலகினிலே.

ல. சரிதான், பிராணநாதா.

ர. ஓஹோ! சோமநாதனும் பங்கஜாக்ஷியுங்கூட திரெளபதி கோவிலுக்கு வந்தார்களா? அவர்களுக் கெப்பொழுது கல்யாணம்?

ல. அதைத்தான் நானும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்:

சோ. அத்தெதான் நானும் கேட்டுக்கி விருந்தேன்.

ர. என் பங்கஜாக்ஷி? எப்பொழுது உனக்குக் கலியாணம்?

ப. நிருமிவ ரூடனேநேர் நின்றேள னஞ்செயவோ நேர்ந்த திந்தப்

பாரினில் யான் பிறந்திட்டேன் பாவையெனப் பாகியேன் பதறு முள்ளம்

யாருமறி யாவிடினும் யாவரையுங் காத்தலிப்போ னறிவான் யானும்

கோரியவும் வண்ணமென்னுட்ட கண்ணியெனக் கழித்திடுவேன் குவல யத்தே,

—நான் வருகிறேன்.

- ர. பங்கஜாக்ஷி ! போகாதே, நில். என்மீது கோவியாதே தங்கை முறை கொண்டு விளையாடினேன். வா இப்படி எல்லோரும் சந்தோஷமா யிருக்குஞ் சமயத்தில் உனக்கேன் வருத்தம் ?
- ப. [தனக்குள்] ஆம், எனக்கென்ன வருத்தம் ! அவ்வளவாவது கூறினீரோ ! [உள்ளே சத்தக் கேட்கிறது]
- வ. பிராணநாதா, என்ன சப்தம் அது ?
- ர. கண்ணே, ஒன்றும் அஞ்சாதே. மாரோ பெரிய மனுஷ்யர் தன் பரிவாரங்களுடன் வருகிறார்.
- தன் பரிவாரங்கள் சூழ ராதாப்பியன் வருகிறான்
- ரா. [பரிவாரங்களுக்கு] நில்லுங்கள் இங்கேயே ; இவர்களைக் கேட்டுப் பார்ப்போம்.—ஐயா, கோவிந்த நகரத்திற்கு இன்னும் எத்தனை காதம் இங்கிருந்து ?
- சோ. நேரா போனு பத்து காதம்.—ஆனு குறுக்கு வழி ஒன்னு இருக்குது.
- ரா. அப்படிச் சென்றால் ?
- சோ. அப்டி போனு பன்னெண்டு காதம்.
- ர. ஐயா, தாங்கள் இனி கோவிந்தநகரம் இன்றுபோய்ச் சேர்வது அசாத்தியம். இப்பொழுதே யிருட்டிவிட்டது. இன்று இங்கே தங்கியிருந்து, நாளைத்தினம் விடியுமுன் புறப்பட்டுப் போகலாம்.
- ரா. நான் எங்கு தங்குவது இன்றிரவு ?
- ப. ஐயா, இந்நாட்டையானும் அரசருடைய தந்தை கட்டிய சத்திரம் ஒன்றிருக்கிறது அதோ, அங்கே தாங்கள் தங்கியிருக்கலாம்.
- சோ. [ஒருபுறமாக பங்கஜாக்ஷியுடன்] ஏ ! அவரை என்னுத்துக்கு அங்கே வரச் சொல்லே !
- ர. என்னுடைய சிறு வீடு ஒன்றிருக்கிறது, அதில் தாங்களிருக்க விருப்பமானால் தங்கியிருக்கலாம்.
- ரா. ஆ ! இது கோபால்புரமா ?—ஓ ! ஞாபகமிருக்கிறது. முன் ஞவில் முழுந்தாளிட்டு நான் ஆடிய முற்றம் அதோ

தோற்றுகிறது! அந்நாளில் சிறு செடிகளாயிருந்தன வெல்லாம் இந்நாளிற் பெரு மரங்களாயினவே!

- பா. ஐயா, தாங்கள் யாரோ தெரியவில்லை. இந்த ஊரெல்லாம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியும்போ விருக்கிறதே.
- ரா. ஆம் அம்மா; நான் சிறுவனு யிருந்தபொழுது இங்கே விளையாடியிருக்கிறேன்.

‘சென்றநாள் நினைந்துருகிச் சேர்ந்திட்ட பயனைன்னும்? நின்றநாள் நல்வழியே நேர்ந்திடா முந்துவமே.’

ஐயா, இன்று தமது வீட்டிலே தங்கிச் செல்கிறேன். தாம் என்ன மணக்கோலங் கொண்டிருக்கிறீரே! மிகவும் சங்கோஷம். நற் சமயத்திற்குண் நானும் வந்தேன். எங்கே கல்யாணப் பெண்? தம்பதிகளை நான் ஆசிர்வதிக்க வேண்டும்.

- பா. ஐயா, இதோ நிற்கிறான், இன்னுங் கல்யாணம் ஆகவில்லை. இன்றைக்குப் பத்தாம் நாள் கல்யாணம். இன்றைக்கு அம்மன் பூசைக்கு இங்கு வந்தோம்,

- ரா. இப் பெண்மணியா?—ஆ! ஐயா இப்பெண்மணியை உமது மனைவியாகப் பெற்றது உமது பாக்கியம். அப்பாக்கியத் தைக் கைவிடாது காப்பீர்.

- ப. ஐயா, அப்படியே ஆகட்டும்.

- ப. [ஒருபுறம் ரகுவீரனுடன்] என்ன, நிரம்பவும் புகழ்கிறார் போன்றுகிறது லலிதாயை!

- ப. புகழ்ந்தா வென்ன?

- ப. ஒன்று மில்லை.

- ரா. அம்மா,

மின்போலு மிடையாயிம் மேதினியிலடியேனும் நின்போலோ ரூத்தமியை நேடினஞ்சு கைப்பிடிக்க என்பாலி மனதிரங்கி யிவுணேங்க விட்டவஞ்சும் தென்பாலி னதனையே தேடியுடன் சென்றனளே.

- ப. அப்படி யென்றால் அர்த்த மென்ன?

ர. வலிதையைப் போன்ற ஒரு பெண்மீது தான் காதல் கொண்டிருந்ததாகவும், அப்பெண் காலக்தியால் மடிந்த தாகவும் கூறி விசனப்படுகிறார், பாவம் !

ப. உம் !—வலிதையைப் போன்ற—பெண்ணே ?

சோ. சரி, சரி ! நேர மாச்சி; இருட்டிப் போச்சி ! இங்கே உக்காங்குக்கினு பாடிக்கினு கீடிக்கினு இர்ந்தின்களா அப்ரம் அந்தப் பிசாசி யிங்கே வந்துடும் !

ரா. அதென்ன பிசாசு ?

ப. பிசாசு மில்லை, ஒன்று மில்லை.

பா. இல்லை, யம்மா. அது பொய்யா யிராது. நானும் கேள் விப்பட்டேன். சில தினங்களாக இந்த ஊரில் வெண்டுடுத்த ஏதோ பிசாசு ஒன்று உலவுகிறதாகவும், அதைப் பலர் கண்டதாகவும் கூறுகிறார்கள். அது பொய்யா யிருக்குமா ?

சோ. நேத்துக்கட நான் பாத்தேன். நம்ப வலிதாவைப் போலெயே யிருந்தது.

ப. [ஒரு புறம் சோமாதனுடன்] சீ ! பேசாம விரு.

ரா. அந்தப் பிசாசை யின்றிரவு நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்.

சோ. இங்கேயே நின்னுக்கு னிருந்தா பார்க்கலாம்.

பா. வலிதா, நமக்கு நேர மாகிறதே.

வ. அம்மா, ஸீர் போம் முன்பு—நான் இதோ வந்துவிட்டேன்.

ரா. ஆம், நேரமாகிறது. நான் சாப்பிடுவிட்டு மறுபடியும் வருகிறேன். [வலிதையுடன்] அம்மா, நான் வருகிறேன்.

[பளிவாரங்கள் குழ ராதாப்பிரிய னும், சோமாதனும், பானு முகியும், பங்கஜாட்சியும் போகிறார்கள். ரகுவீரனும் போக முயலுகின்றன்.]

வ. [ரகுவீரனைப் போகவிடாமல் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு] பிராணநாதா !

ர. என்ன ?—எல்லோரும் போய்விடுகிறார்கள். நேரமாய் விட்டது.—நீ மாத்திரம் இங்கே தனியாகவா இருக்கப் போகிறோம் ?—நீ யிருப்பதானால் இரு—

- வ. பிராணநாதா, என் மீது கோபமா ?
ர. உன்மீது ஏன் கோபம் ?—நான் வருகிறேன்.

[போக முயல்கின்றன்.]

- வ. [ரகுவீரனைத் தடித்து] பிராணநாதா, பிராணநாதா ! என் மீது என்ன கோபம் ? நான் ஒன்றும் அறியேனே ! இன்ன காரணமென்றால் சொல்லுமே ! திடீரென்று கோபம் வந்த காரணமென்ன ?—
ர. இப்பொழுது வந்தவர் யார் தெரியுமா உனக்கு ?
வ. தெரியாதே !
ர. இதற்குமுன் அவரைப் பார்த்திருக்கிறோ ?
வ. இல்லையே !
ர. மிகவும் அண்போன்பமாய்ப் பேசின்றே உன்னிடம் ! போகும்போதும் உன்னிடம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றனரே !
வ. ஐயோ !—பிராணநாதா, இதிலென்ன தவறு ? எப்படி யிருந்தபோதிலும், பிராணநாதா, உமக்கு என்மீதி லேன் சந்தேகம் ? இப்படி யென்னைப் பரிசோதிக்கின்றோ, அல்லது பரிஹாஸமா உமக் கிடு ? நான் ஏதாவது கனவிலும் எண்ணுவனே உமது மனத்திற்கு விரோதம் ?
ர. கண்ணே, என்னை மன்னிப்பாய் ! ஏதோ மறந்தாற்போல் கோபங்கொண்டேன்.—வருந்தாதே, கண்ணல்ல !
வ. இனி யென்ன வருத்தம் பிராணநாதா ?—பிராணநாதா, ஆயினும் இனிமேல் இம்மாதிரி எப்பொழுதும் என்மீது சந்தேகிக்கப்பதில்லை யென்று சத்தியம் செய்துகொடும்.
ர. அப்படியே, கண்ணே ! இனி யுன்மீது நான் சந்தேகமே கொள்வதில்லை, சத்தியம் இது.
வ. சந்தோஷம், வாரும் போவோம், நாதா, நேர மாய்விட்டது. வீட்டில் தாயர் என்னமோ ஏதோ என்று வருந்திக்கொண்டிருப்பார்கள்.
ர. ஆம், ஆம் ; சீக்கிரம் போவோம், வா.

[இருவரும் போகிறார்கள்]

முதல் இடைக் காட்சி.

இடம்—களத்துமேடு. கர்லம்—மாலை.

சாமன், வேங்கன், ஆசிகான், நாராயணன், கோபாலன்,
துப்பன், வேம்பிலி முதலிய துடியானவர்கள் கும்பலாய்க்கூடி
கோஷ்டமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சா. அடே எல்லாம் வளவள இன்னு கூச்சே போட்டா,
வெவாரம் என்னமாடா ஒய்ங்காவரது?

மற்றெல்லோரும். அத்தெத தான் நானும் சொல்ரேன்.

சா. நான் சொல்ரத்தே கேளுங்க, இப்பொ என்னமோ, நம்ப
கொத்தவாலையா வயக்கத்தெப் போலே, துரோபதியம்
மன் உச்சவத்துலே கடைசி நானு கூத்துபோட உத்ரவு
கொடுத்திருக்குள்ளது. இப்பொ என்னுண்ணு, என்ன
கூத்து போட்டது இந்த வர்சம்?

மற்றெல்லோரும். அத்தாம் தீர்மானம் பண்ணும் ஒக்காந்து.

[உட்காருகிறார்கள்.]

வே. அடே! நான் சொல்ரத்தெக் கேளுங்க, அல்லாரும் பேசனு
ஒரு வெவாரமும் அன்று. நானு ஒர்த்தர் ஒர்த்தரா கேட்
கீக்கினு வர்றேன், உங்கோ மனசே சொல்லுங்க.

மற்றெல்லோரும். ஆமாம், ஆமாம், கேளு வெரிசயா.

வே. அடே, நீ சொல்லு என்னு கூத்து போடலாம்?

ஆ. இந்த வர்சம் துரோபதி சூம்வரம் போட்டா நண்ணு யிர்க்கும்.

கோ. போடா! அத்தாம் போன வர்சம் போட்டோமே, அத்
தெயே என்னத்துக்குப் போட்டது? இந்த வர்சம் நல்ல
நாடவமா போடனுமின்னு கொத்தவாலையா சொல்லி
யிர்க்கற்று—நான் என்னு சொல்றேன்னு—பக்கத்து
ஊர்லே ஒரு கூத்து போட்டாங்க—நண்ணு இர்ந்துதடா
அது—அது—அதும்பேரு காபத்துக்கு வர்லே, நல்ல
பேருடா—தொப்பெகூத்தாடி என்னு ஆடனுன் தெரியுமா
அதுலே—ஆ! ஆ! காபகம் வந்தது—வள்ளிமீன் நாட
வம்.

- சா. தென்னுது! வள்ளிமீன் நாடவமா! அதென்னுதூடா அது?
- கோ. அதாண்டா, வள்ளிமீனுக்கும், சாமி புள்ளே, சுப்பிரமணிய ஐயருக்கும் கண்ணலம் ஆவுதே கடாசிலே—
- நா. வள்ளி அம்மை நாடவமா?—போடா!—அது நண்ணு இர்க்காது, நானு கூட பாத்தேன்—கதெ நண்ணு யில்லை.
- வெ. ஆனா, நீ சொல்லு, என்ன கூத்து போடலாம்?
- நா. நான் ஒரு நாயம் சொல்லே, உச்சவம் என்னமோ, துரோபதி அம்மன் கோவிலு உச்சவம், அத்தொட்டு துரோபதி அம்மன் துவில் போடலாம்.
- சா. அப்டி இன்னு?
- நா. அதாண்டா, துரோபதி அம்மென் உச்சரோடே இர்க்கும் போது, நூறுபொடவை கட்டிக்கினு வருது, அத்தெயல் லாம் சவதம் போட்டுக்கினு அவுக்கரானே பிமசேனே—மண்டிபோட்டு—
- ஆ. போடா! பலே தெரிஞ்சவ! பிமசேனன்தா அவுக்கரானே? பிமசேனன்தா சண்டெ போட்ரானே!
- நா. பின்னென யார்டா அவுக்கரது?
- ஆ. பிமசேனென எதிரி, கர்ணே.
- வெ. போடா, போடா! ரொம்ப தெரிஞ்சவன்தா!—தெரி யாப்போனு வாயெ மூடிக்கினு பேசாதிர்க்கறதுதானே; இப்டி யாரு ஒளரச்சொன்ன இன்னென?—துரோபதி யம்மென் துவிலே உறிஞ்சவன் ததியேரதனே—இது தெரி யாதே பேசுரான்!—இவங்கல்லாம் நாடவ மாடனுமாம்!—அது போனுப் போவட்டும்—சம்மா பேசி உட்டைங்களே—நூறு பொடவைக்கி நம்போ எங்கோ போரது?—கூத்து ஆடரது இன்னு ஒரு பொடவை ஆப்புடிரதே கஸ்டமா யிர்க்குதே, நூறுபொடவைக்கி எங்கேடா போரது?
- சா. அதெல்லாம் வானும்—அடே வாத்தியாரே, நீ எல்லாப் பெண்டனியே, நீ சொல்லு என்ன கூத்து ஆடலாமின்னு, நாங்க ஒப்புக்ரோம், போனவர் சத்துப்போலே.
- மற்றேல்லோரும், ஆமாம், ஆமாம்!

வே. நான் ஒரு பேச்சு சொல்ரே, பக்கத்து ஊரு நட்டுவன் இருக்கிறானே சாமிசாதன், அவன் புதுசா ஒரு நாடவம், தரு பாட்டு கீட்டு எல்லாம் போட்டு, எய்தியிர்க்கறுன். அத்தே நானு மொள்ளா பாத்துட்டுத் தர்ரேன் இன்னு சொல்லி தபாய்ச்சிக்கிலு வந்தாட்டிரேன். அந்த நாடவம் ஆடனே மின்னு, ரொம்ப நண்ணுயிர்க்கும் இன்னு என் இல்டம்.

மற்றேல்லோரும். ஆமாம், ஆமாம்! அப்படியே செய்வோம்.

ஆ. ஆமாம், அது என்ன நாடவம்?

வே. அதும் பேரு, அர்ஜானன் தவுசி! நானு கதயேகூட கேட்டேன், நண்ணு இர்க்குது.

ஆ. அதுலே துரோபதி அம்மன் வருதா?

வே. இல்லை.

ஆ. ஆனா, அது என்ன நாடவம்? நண்ணு யிர்க்காது.

கோ. போடா! இவனுக்கு எப்படியாவது போன வர்சத்தெப் போலே, துரோபதி அம்மன் வேசம் கட்டுமின்னு ஆசே. அதுக்குத்தான் இவ்வளவு ஆச்சேபனை யெல்லாம் சொல்ரான்.

நா. அதெல்லாம் இர்க்கட்டுண்டா, மின்னை கதையை கேப் போம்.

மற்றவர்கள். ஆமாம், ஆமாம்!

வே. கதை எனக்கு நண்ணு காபகம் இல்லே முழுமெயும், நா ளொக்கி அந்த ஓலே ஏட்டே எடுத்துக்கிலு வந்து அல்லாம் படிச்சிக் காம்பிக்கரே.

கோ. காபகம் இர்க்கர வரைக்கும் சொல்லேன்.

வே. சொல்லட்டுமா—இந்த பஞ்சபாண்டவங்க இர்க்கராங்களே அவங்க காட்டே இருக்கும் போது—

ஆ. கூட, துரோபதி இல்லியோ?—பலே கதை தெரிஞ்சவ!

நா. அடே! என்னுடா எய்வா இர்க்குது! கதையெத்தான் சொல்லியத்டுமே—

வே. இந்த பஞ்சபாண்டவங்க காட்டே இருக்கும்போது—

சா. பஞ்சபாண்டவங்க இன்னு எத்தினி பேரு?

- கோ. இவன், எங்கடா நடுவிலே வந்தா? பஞ்சபாண்டவங்க, இன்னூக்டவா தெர்யாது? பஞ்சபாண்டவங்கோ இன்னூ நாலுபேரு—தர்மராசா, பீமன், அர்ஜுனன், கும்பகர்ணன்—
- நா. போடா? புத்திசாலி?—கும்பகர்ணை எங்கேடா வந்தா? பஞ்சபாண்டவங்க, இன்னூ, முனுபேரு—யமதர்மராசா, வீமன், அர்ஜுனன்.
- சா. ஆனா, அந்த நாடவம் ஒத்தாது. நம்மி கிட்ட ரெண்டு புஜ கிருதிதானே இர்க்குது.
- வெ. அதெல்லாம் பரவாயில்லே, இந்த நாடவத்துக்கு, தர்மராசா அர்ஜுனன்தான் வோனும்; பஞ்ச பாண்டவங்களே நம்போ ரெண்டுபோக்கி உடலாம்.
- சா. அடே, அதெல்லாம் போனுப் போவது, இந்தப் பஞ்ச பாண்டவன் என்ன செய்தான் காட்டே? வேட்டே ஆடப் போனானா?
- வெ. இல்லெடா! ததியோதனனும் அவன் தம்பிமாரும் நாறு பேரும் கூடிக்கினு, பஞ்சபாண்டவங்களே காட்டுக்கு தொரத்திட்டாங்க—அவங்க ஊரே புழங்கிக்கினு.—அப்போ அவங்க, காட்டே இர்க்கும்போது, ஒரு ரிசி வந்து, சாமியே பாத்து தவசு பண்ணே, ஒரு பாணம் கொடுப்பாரு, பாசு பதார்த்தம் இன்னூ அதும் பேரு—அந்த பாணம் இர்ந்தா, இந்த நாறு பேரெயும், ததியோதனே அவன் தம்பி மாரு எல்லாரெயும், கொண்ணாட்டு, உங்க ஊரே வாங்கிக் கலாம் இன்னூ ரவுஸ்யம் சொல்லிக் கொடுக்கராரு. உடனே யமதர்மராஜா, அர்ஜுனனே, நீதான் தவசு பண் ரத்துலெ கெட்டிக்காரன், நீ போயி தவசு பண்னு இன்னூ அதுப்பிக்கிராரு, யாரே?—அர்ஜுனனே. அவன் அப்டியே ஆவட்டு மின்னு, சாமிகிட்ட போயி, நெருப்பிலே நின்னிக்கினு, ரெம்ப தவசு பண்றா, ரெரம்ப வர்சம—
- சா. அதென்னமாடா பண்றா? நெருப்பிலே அரெ நாழி நின்னூ சாம்பலாப் பூடமாட்டானு?

கோ. பேசாதெ இர்க்கமாட்டேடா ஸி? குறுக்கே குறுக்கே பேசிக்கினு—

வெ. அல்லாம் கதெதானேடா?—அப்றம் சாமி வர்ராரு எதிர்க்க—இல்லே இல்லே நடுப்புற மறந்துப்பூட்டனே— அர்ஜானனே தவசு பண்றப்போ—நாலு தேவ இல்தீர் யுங்க வந்து, அவனே கெடுக்கப் பாக்கராங்க; அவன் ஒரே முட்டா தவசு பண்ரா—இலவங்களை திர்மிக்கூட பாக்காதே—

சா. கண்ணே மூடிக்கினு தவசு பண்ணே, இல்தீரியுங்க என்ன மாத்தெயியும் அவனுக்கு?

வெ. கண்ணெந் தறந்துக்கினுதாம் தவசு பண்ரா!—அப்றம் சாமி வர்ராரு—உம் உம்!—இதுக்குள் ததியோதனே இரக்கரானே—இந்த சமாச்சாரம் என்னமாவோ தெரிஞ் சிக்கினு, ஒரு ராச்சசனே அனுப்பிக்கரா—அர்ஜானனை கொண்ணுடா, அவன் ஒரு பண்ணியப்போலே வேசம் போட்டுக்கினு வர்ரான். அப்போதான் சாமி ஒரு வேட ஞட்டம் வேசம் போட்டுக்கினு வந்து, அந்த ராச்சசனே கொண்ணுட்ராரு—அந்த பாசுபதார்த்தத்தாலே, அப்றம் அர்ஜானே அந்த பாணத்தெ கேக்கரான். கொடுக்கமாட்டேன் இண்ராரு வேடிக்கைக்கி.—அப்றம் ரெண்டு பேரும் சண்டெ போட்ராங்க. சடாசியிலே சாமி, பாவும் இன்னு சொல்லி, அந்தப் பாணத்தெக் கொடுத்துட்ராரு.

ஆ. அந்த தேவ இல்தீரியிங்க என்னமா போனங்க?

வெ. அவுங்களா?—மறந்துப்பூட்டேன்.—அவுங்க போயி தேவ யந்திரங்கிட்ட தங்க ஜெபம் சாயலே இன்னு சொல்ராங்க. அப்போ தேவயந்திரன் வந்து அர்ஜானனே தன் ஊரு க்கு இட்டுக்கினு போரான். அது வரெக்கும்தாம் நாலு கேட்டேன். அப்றம், இன்னும் போவுது நாடவும்.—ஒரு ராத்திரி யெல்லாம் ஆடலாக.—

கோ. அடடே! நண்ணே இர்க்குதடா கதே, இத்தெயே ஆடலாம்.

கு. ஆமாம், இதுலை தொப்பக் கத்தாடி வர்லியே?

வே. ஏ ! வர்ரான், வர்ரான் ! முதலேம் புடிச்சிக்கினு கடாசி வரெக்கும் வர்ரான். அவசியபாகம்கூட நன்னை பிர்க்குது-அது படிச்சாக்காத்தான் தெரியும்.

கோ. ஆன இப்பொ ஒட்டனே போயி சி அந்தஒலைக் கட்டெதுக் கிக்கினு வந்துடு.

ஆ. ஆமாம், கதை என்னமா முடியுது ? கடாசியிலே அர்சன் இந்த இஸ்திரியிங்களை யெல்லாம் கண்ணலைம் பண்ணிக் கிரானு ?

வே. அதெல்லாம் நாடவத்தே பாத்தாதான் தெர்யும். நானு எப்படியாவது நாளெக்குள்ளே அதை அழுக்கிக்கினு வந்தாட்ரேன்.

நா. அப்பொ, நாளெக்கி எல்லாரும் சாயங்காலம் இந்த வெடத் திலே வந்து சேருவோம். அப்போ நாடவத்தை யெல்லாம் படிச்சிப் பாத்து, யாரு யாரு எந்த எந்த வேசம் கட்டரது இன்னு தீமானம் பண்ணி, நாளை நெண்ணெக்கி ஒத்திகெ ஆரம்பம் பண்ணலாம்.

வே. ஆமாமாம், பொயுது போச்சி, ஊட்டுக்குப் போவோம். இன்னும் இர்ட்டிப் போனு அந்த வெள்ளைப் பிசாசி வந்தாடும்.

மற்றவர். ஆமாமாம், சீக்ரம் ஊடு போயி சேருவோம்.

[விரைந்து போகின்றனர்.]

காட்சி முடிகின்றது.

இரண்டாம் அங்கம்.

இடம்—ஒரு வீடு. காலம்—இரவு.

ஒரு படுக்கையருகில் பங்கஜாட்சி நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

பு. அப்பொழுதே எனக்குச் சந்தேக மிருந்தது !—உம்—இப்பொழுது இளவரசர் என்னை மணம் புரிவாரானால் இந்த லிலிதையின் கர்வத்தையும், ரகுவீரனுடைய ஆணவத்தையும் அடக்குவேன் அரை கண்ணத்தில் ! இளவரசரின் மனை வியாய் இங்காட்டு அரசிய மாவேஞ்சியின், ரகுவீரன் என்சொற்படி நடக்கவேண்டியதுதானே ! லிலிதை எனக்குப் பணிப் பெண்ணாக இருக்கவேண்டுமென்று நான் கோரி னால் அதற்குடன்படவேண்டியதுதானே !
அப்போது வென்னுரிய வாருகையின் னுட்பட்டு விப்போது விறுமாந்த இரகுவீரனுவதிப்பு—
முப்போது மெனைத்தொடரு மூர்க்கண்செய் தொந்திரவு மெப்போதுங் தொலைந்தனவா யினிக்களிப்போ டிருப்

[பேனே

முதலில் இளவரசர் என்னை மணம்புரியும் வகையைப் பார்க்கவேண்டும்.—வருகிற வழியில் இரண்டு முன்று முறை என்னைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தார் !—என்மீது இச்சைகொண்டிருக்கிறார் என்பதற்குச் சந்தேக மில்லை.—இளவரசர் என் இன்னும் வரவில்லை ?—வேறு யாராவது என்னை இங்கு பார்த்துவிடப்போகிறார்கள் ?—இந்த முண்டம் வந்து விட்டாலும் வந்துவிடும் நம்மைத் தேடிக்கொண்டு—

பின்புறமாக சோமநாதன் வருகிறார்.

சோ. ஏ ! நானு முண்டமோ !—

ப. யார் அது ? என்ன சமாச்சாரம் ?

சோ. நீ என்ன சமாச்சாரம் ? இங்கே என்ன செய்ய ராத்ரி வேளாயிலே ?

ப. நீ என்ன கேட்கிற தென்னை ?

- சோ. ஓ ! அப்டியா சமாச்சாரம் ? அவ்வளவுக்கு வந்துட்டையா ? நான் போய் எல்லாரோட்டவும் சொல்ரே.—
- ப. [அவனைத் தடுத்து] உம் ! வா இப்படி ! என்பேரில் நீ கோ பித்துக் கொள்ளலாமா ? இவ்வளவுதானே, இதோ பார்.
- சோ, [சிரிப்புடன்] ஏ ! ஏ ! கோவ மில்லே—ஆனாலும் நீ இங்கே என்னுத்துக்கு ஒண்டிமா வந்திர்க்கறே ?
- ப. ஸ் ! மெல்லப் பேச ! கத்தாதே—யாராவது கேட்கப்போ கிறார்கள்.
- சோ. [உரத்த சப்தமாய்] பின்னே சொல்லு மின்னே !
- ப. [அவன் வாயை மூடி] இளவரசருக்கு முதலில் நல்வரவு கூற லாமென்று வந்தேன்—
- சோ. ஓகோ ! அதெல்லாம் தெரிய மெனக்கு ! நீ பொம்ம னட்டி தனியா வந்து சொல்ரதோ ? அல்லாரும் வர்ராங் களே அவங்களோடே வர்ரதுதானே ? எனக்கு என்ன மோ சந்தேவமா யிர்க்குது ! நான் போய் ரகுவீர ரோடே சொல்லிட்ரேன்.
- ப. ஏ ! ஏ ! இப்படி வா, நான் சொல்லுவதைக் கேள். இப்பொழுதே இவ்வளவு கோவித்துக் கொண்டால், பிறகு உண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டால், எவ்வளவு கோபித்துக் கொள்ளுவாயோ ?
- சோ. ஆன முன்னே என்னை கண்ணுலம் பண்ணிக்கிறேன் இன்னு ஒப்புக்கோ, இல்லாப்போனு எல்லாரோட்டவும் போய் சொல்லிடுரேன்.—என்ன சொல்லரே ?—இதோ போரேன் ஆன—
- ப. ஆ ! ஆ !—ஆகட்டும், ஆகட்டும் அப்படியே.
- சோ. சத்தியம் பண்ணிக்குடி ஆனு—
- ப. ஆ—சத்தியம்தான்—
- சோ. உம்—ஆனு—நீ ஏன் இங்கே இர்க்கிறே ?—என்னேடே வந்துடு—
- ப. அப்படி யல்ல—உனக்கு இவ்வளது தெரியவில்லையே ! நான் ஏன் இங்கே வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா ? இளவரசர் இங்கிருந்து தானுக லலிதாயின் விவாஹத்தை

முடித்துவைக்கப் போகிறாம்.—அந்தக் கலியாண்த் துடனே நம்முடைய கலியாணமும் ஒன்றுக் முடித்துவிட டால் மிகவும் நலமா யிருக்கும், உனக்கும் செலவி சுலப மாகப்போய்விடும் —

சோ. ஆமா, ஆமா ! அப்படியே கேளு—

ப. அதோ இளவரசர் வருகிறார்போ விருக்கிறது, நீ போ வெளியே.

சோ. நானும்கூட இரங்கு கேக்கறனே ?

ப. சே ! அது நன்றா யிராது, நீ போ—சொன்னபடி செய், இப்பொழுதே என் சொற்படி கேட்கமாட்டேன் என்கிறுயே, உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொண்ட பிறகு நீ எப்படிக் கேட்கப் போகிறுயோ ?

சோ. ஓ ! உன்னை கண்ணலைம் பண்ணிக்கு, நீ சொல்லபடி நான் கேக்கனுமோ ?

ப. கேட்க வேண்டாமோ ?—ஆனால் உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொண்டாற்போல்தான் நான் !—

சோ. இல்லை, இல்லை அப்படியே !—

[போகிறுன்.]

ப. அப்பா ! ஒழிந்தது பிசாச.

மறுபடியும் சோமநாதன் வருகிறான்.

சோ. உம்—பிசாசா ! யார் பிசாசு ? நானு ?

ப. உம்—உன்னைச் சொல்லுவேனு அப்படி ?

சோ. பின்னே யாரெ சொன்னே ?

ப. ஒரு வேளை நான் தனியாயிருக்கிறேனே அந்தப் பிசாசு இங்கே வந்தால் என்ன செய்வது என்று யோசித்தேன்.

சோ. ஆனு உனக்குத் தொண்ணயா இங்கே இருக்கட்டுமா நானு ?

ப. அப்படி யல்ல, பிசாசு இங்கே வருவதானால் அதோ அந்த வாசற்படியின் வழியாகத்தானே வரவேண்டும்; அங்கே போய் ஜாக்கிரதையாய் வரவொட்டாமல் காத்துக்கொண்டிரு, இளவரசரைமாத்திரம் உள்ளே விடு, தெரியுமா ?

சோ. அப்படியே ஆவுட்டும்.—

[போகிறுன்.]

ப. போ சீக்கிரம்—

அதோ இளவரசர் வருகிறார்போ விருக்கிறது. நாம் பாடுக் கொண்டிருப்போம்.

ராகம்—பியாகடை, தாளம்—ரூபகம்,

பல்லவி.

கண்மணியே என் சவாமி இன்னும்வரக் காணேனாடி
கனவிலும் மறவேன் அடிமானே.

(க)

அ நு பல்லவி.

மன்னன் எங்கள் உமைபாலன்

மாதவர்கட் கனுகலன்

மைந்தன் சபா பதி மால்தரு

சுந்தரனை அழைத்துவா போடி.

(க)

சு ர ன ம்.

எத்தனை மோடி என் சவாமி செயும்

வித்தைகளென்னென்று சொல்லவேன்

சித்தஜன் வந்து மெத்தவுமெனை

எத்துரா னடிமானே

மெத்தையிற் படுத்தாலு மென் கண்

நித்திரையோ வருவதில்லை

இத்தனை கோப மேற்குமோ தான்

எந்தினமுநான் ஏதுசெய்வேன்.

(க)

ஒரு புறமாக ராதாப்பிரியன் வருகிறான்.

ப. யார் அது?—என்ன சமாசாரம்? தாம் என்னைத் தேடி
வந்த காரணம் என்ன?

ரா. நான் தப்பிதம் செய்தேனு என்ன?—இதுதானே எனக்கு
ஏற்படுத்தப்பட்ட விடுதி?

ப. ஆ! ஆ! கெட்டேனே! ஆம், ஆம்!—நா என்றே தப்பி
தம் செய்தேன்? இது எனக்கு நியமித்த அறையென்
றெண்ணி ஏதோ ஞாபக மறதியாய் இங்கு வந்து உட்
கார்ந்துவிட்டேன். தாங்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்,
அரசே!

ரா. அரசே!—ஓகோ! கெட்டது காரியம்! நான் அரசன் என்று உனக்கு யார் கூறியது?—என்னை யேன் அரசென் ரழைக்கின்றூய்?

ப. முகத்தினகத் தழுகெனவே
முதுணர்ந்தோர் மொழிபோனின்
முகத்தினைநேர் நோக்காமே
முன் மூணர்ந்தே வின்னகத்தை
ஜெகத்திடைக்குப் பையின் மீதான்
சீர்பெறுமா விரிக்கதின்
மகத்துவம்போ மோமன்ன
மற்றெல்லை டத்தினுமே.

நான் அப்பொழுதே தெரிந்துகொண்டேன், இனி ஒளிப் பதிற் பய வென்ன?—எல்லோருக்கும் தெரிந்துபோய் விட்டது; இப்பொழுது தங்களுக்குக் கிராம மரியாதை செய்வேண்டி எல்லாம் சித்தம் செய்கிறோர்களே!

ரா. ஜயோ! இதை யெல்லாம் தவிர்க்கவேண்டியே நான் இன்னுள்ளன வெளியிடாது வந்தது!—சரி! இனி யென்ன செய்வது?

ப. அரசே, நான் அறியாமல் தமது அறைக்கு வந்ததற்காக மன்னிக்கவேண்டும்,

ரா. அப்படி யன்று, நா எல்லவோ உன்னை மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் நீ சுகமாய் பாடிக்கொண்டிருந்ததைத் தடை செய்ததற்காக?

ப. ஆம்! என் பாட்டை யார் கேட்கின்றார்கள்?

ரா. அப்படி யல்ல,

மாவினிய குழிலோன் மகிழுவனே குழலிசைனின் நாவினிய கீதமென்றன் செவிக்கமுத நல்கிடவே.

இன்னும் சற்று ஏதாவது பாடு கேட்போம்.

ப. அப்படி யல்ல, அரசே!—நா னினி தனித்துத் தம்முடன் இருப்பது நியாய மன்று. உலை வாயை முடினாலும் ஊர்

வாயை மூட லாகாதென்று, பேச்சுக் கிடமாகும்—எனக்கு உத்திர வளியும்.

ரா. பங்கஜாட்சி, அப்படி ஒன்றும் சொல்லமாட்டார்கள் ஒரு வரும்.—ஒருவேளை சோமநாதருக்குமாத்திரம் கொஞ்சம் பொறுமையால் அப்படித் தோற்றலாம்.

ப. அரசே! தங்கும் மற்றவர்களைப்போல் என்னை ஏனாம் செய்கிறோ?

ரா. ஏனான்மாவது! ஆனால் நீ சோமநாதரை மனம்புரியப் போகிற தில்லையோ?

ப. நான் மடிந்தாலும் அவரை மனப்ப தில்லை!

ரா. பிறகு என்ன செய்யப்போகிறுப்?

ப. நான் கன்னிகையா யாவது என் ஆயுளைக் கழிப்பேன்,

ரா. என் அப்படி?

ப. அப்படித்தான்.

ரா. என்ன காரணம்? என்னிடம் கூறமாட்டையா?

ப. கூறி என்ன பயன்?

தருச்சினைத் தாங்குங் தீங்கேன்
தருக்கொடு முடவ னுண்பான்
விருப்புறல் போலோர் நாதன்
மீதியான் விழைந்தி ருக்க
ஒருத்தனிப் பரனே வந்து
வோதினு மிதற்கு மாறுய்த்
திருத்தகக் கொண்ட வெண்ணங்
திலமுனைப் பிறழு வேனே.

ரா. அப்படிப்பட்ட நாதன் யார்?

ப. சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்?

ரா. சொல், பிரயோஜனத்தைச் சொல்கிறேன்.

ப. சொல் வென்கிறவர்தான்—

ரா. நினைத்தேன், அம்மா!

முன்னு வளனதுயி ரண்ன ஞக்கென
முழுமனதோ
தெண்ணே வினுமவ எலவே நேந்திழழ
பெண்னுகிலே
வென்னு திறன்மொழி சொன்னே னவன்முடி
வெய்தினளால்
கொன்னே யம்மொழி கடவே வெளையுளங்
கொள்ளோனே.

[உள்ளே சப்தம் கேட்கிறது.]

அது என்ன சப்தம் ? —

ஐயோ ! யாரோ வருகின்றார்போ விருக்கிறது. நா னினி
இங்கிருக்க லாகாது ? — ஆ ! — நான் எங்கே ஒளிந்துகொள்
வது ?

[விரைவுடன் ஒளிந்து கொள்கிறார்.
அங்கனம் செய்யும்பொழுது அவ
ஞடைய சுக்க மொன்ற கீழே
விழுந்து விடுகிறது. ராதாப்பிரியன்
அதை யெடுத்து சயனத்தின் மீது
வைக்கிறான்.]

லலிதை மெல்ல கதவைத் திறந்துகொண்டு உறக்கிய
வண்ணமே வருகிறார்.

ரா. ஆ ! இதுதானே ? — ஆம் ! — வெண்பட்ட டுத்த பிசாச ! —
என்ன ? — உற்றுப் பார்த்தால் மணமகளாகிய லலிதையின்
உருவா யிருக்கிறது ! —

ல. பிராணநாதா ! — பிராணநாதா !

ரா. ஆம் — சந்தேகமில்லை ! — அந்தக் குரல்தான் ! — என்ன !
கண்முடி யிருக்கிறார் !

ல. பிராணநாதா ! என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டாரா?

ரா. ஒகோ ! நித்திராவல்லதையில் இருக்கிறார்போ அம் !

ல. பிராணநாதா, தாம் என்மீது சந்தேகம் கொள்ளலாமா ?
ஒரு வார்த்தை பேசும் என்னுடன் — ஒரு வார்த்தை —

ரா. சொற்பனம் காண்கிறாரோ ?

- வி. இது உமக்கு நியாயமா ? உம்மை பன்றி வெளிரு புரு
ஷனை நான் கணவிலும் கருதுவதே ?
- ரா. ஒஹோ ! நித்திரையில் எழுந்து நடக்கும்படியான் வியாதி
என்கிறார்களே, இதுதான் போலும்—
- வி. இதோ, எனக் கொரு முத்தம் கொடுத்து, இனி என்மேல்
சந்தேகிப்பதில்லை யென்று சத்தியம் செய்துகொடும்.
- ரா. தன் கணவனைக்குறித்து கணவு காண்கிறான்போ விருக்
கிறது ! நித்திரை கலையைச் செய்யவா ? எப்படி நித்திரை
யைக் கலைப்பது ?—

பங்கஜாட்சி மறைவிடமிருந்து வெளி வருகிறார்.

- ப. ஆஹா ! அப்படியா சமாசாரம் ! இங்கேயும் வந்தாயா ?
அவ்வளவு ஆணவமா ? இதோ வருகிறேன் !

[விரைந்து போகிறார்.]

- ரா. இவள் ஏதோ குது எண்ணுகிறான்போ விருக்கிறது. பின்
தொடர்வோம்.

[விரைந்தபோகிறார்.]

- வி. பிராணநாதா !—என்ன அழகா யிருக்கின்றது நிலவு காய்
வது !—அதோ, சகோர பட்சிகளைப் பாரும்.—மடுவின்
ஜலத்திற் சுந்திரன் பிரகாசிப்பது என்ன விளோதமா யிருக்
கிறது ! உட்காரும் நீர்—துடைமீது தலை வைத்துப் படுத்
ஞக்கொள்ளுகிறேன்—எனக்கு நித்திரை வருகிறது.—

[சயனத்தின்மீது படுத்துக்கொள்ளு
கிறார்.]

கோமநாதன் வருகிறார்.

- சோ. என்னு பேச்சி இன்னம் ?—ஓ ! படுக்கையிலேயே படுத்
ஞக்கினு தூங்குறிங்களோ ?—ஆ ! யார் அது ? ஐ ஐ யோ !
பிசாசி ! பிசாசி ! பிசாசி !

[நூடிப்போகிறார்.]

துடியானவர்கள் பாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

வந்தனம் தந்தனம் மன்னவனே

இத்தினம் நற்றினம் மன்னவனே

எங்களை மன்னியும் மன்னவனே

உங்களைப் போற்றினம் மன்னவனே

மு. து. அடே ! மெள்ளப்போடா !

இ. து. நீ மின்னே போ !

மு. து. ஏ ! நீதாம் போயே ?

நா. து. தாங்குறுப்போலே இர்க்குதடா !

மு. து. அவ ரல்லடா !

இ. து. யாரோ பொம்மனுட்டிடா !

மு. து. பொம்மனுட்டி யார்டா இங்கே ? கிட்டபோயிப் பாக்கலாம்.

எல்லோரும். அடடடடே ! பிசாசிடா ! பிசாசிடா ! பிசாசிடா !

[கூக்குரலுடன் ஓடிப்போய்விடு
கிருர்கள்.]

ர. [உள்ளிருந்து] பொய் ! அவ்வளவும் பொய் ! எதோ ரூபி !
பார்ப்போம் !

பங்கஜாட்சியும் அதீவீரனும் வருகிறார்கள்.

ர. எதோ ?

ப. அதோ நீரே பாரும் !

ர. லலிதா !

வ. [நித்திரை நீக்கினவளாய்] ஆ ! என்ன ! என்ன சமாசாரம் ?
பிராணநாதா !

ர. பிராணநாதா !—பாதகி ! [கத்தியால் குத்தப்போகிறுன்.]
பானுமதி ஓடிவருகிறார்கள்.

பா. ஆ ! ஆ ! என்ன அளியாயம் ! [அவனைத் தடுக்கிறார்கள்.]

வ. பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! இதென்ன கோபம் ? நான்
என்ன தப்பிதம் செய்தேன் ?

ர. என்ன தப்பிதம் செய்தாய் !—வெட்கங்கெட்ட பாதகி !
உன்னைக் கொன்று என் மானத்தைக் காப்பாற்றுகிறேன் !
பா. ஐயோ ! அவள் என்ன தவறு செய்தாள் நீ இப்படி
கோயித்துக் கொள்வதற்கு ?

ர. இப்படிப்பட்ட பெண்ணைப் பெற்றுயோ ! கேள் நீ தான்,
இங்கெப்படி வந்தாள் என்று !

பா. எங்கே ?

வ. ஐயோ ! நான் எங்கே இருக்கிறேன் ?

- ர. என்கே இருக்கிறுய் !—இளவரசரின் அழையில் ! அவர்படுக்கையில் இருக்கிறுய் !—
- ல. ஜேயோ ! நானிங் செப்படி வந்தேன் ?
- ர. சீ ! வாயை முடு, பொய் யொன்று இனிமேல் !
- பா. ஜேயோ ! என் பெண் ஒரு பாபமும் அறியாள் ! இதன்னமாய்மோ அறியேன் நான் !
- ர. ஆமாம், வேசியைப்பெற்ற உனக்கும் ஒரு வாயா?
- பா. சிவ ! சிவ !
- ல. பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! நீர் அப்படியும் என்னை அழைக்கிறோ ? [தேம்பி அழுகிறார்கள்.]
- பா. அப்பா ! ரகுவீரா ! இவ்வாறு பேதையாகிய லனிதைமீது சந்தேகங் கொள்ள ஸமா? ஆராய்ச் தறியாது ஆத்திரப்படலாமா நி? தீர விசாரித் தறி.
- ர. தீர விசாரிப்ப தென்ன இனி? இதைப்பார்க்கிலும் பிரத்தியட்ச சாட்சி வேண்டுமா?
- ல. பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! நீர் ஏதோ தவறுன என்னம் கொண்டிருக்கிறீர்—
- ர. சீ ! பேசாதே வேசி !
- ல. ஜேயோ ! ஜேயோ !
- வேசி என்றுவாய் கூசிடாமலே
யேசலாகுமோ மாசிலாயெனை
- ர. சீ ! பேயே ! அருகில் வராதே ! தீண்டாதே என்னை இனிதாசி !
- ல. அம்மட ! அம்மா !
- தாசினு னவேவே தரணியில் அம்மணி !
பேசிட லாகுமோ பேதை எனையிங்கனனே !
- பா. கண்ணே ! வருந்தாதே, பொறு, பொறு ! அழாதே, அழாதே ! நான் சொல்லுகிறேன்—
- ர. பாதகி ! உன்னைப் பார்த்தலும் தவறு !
- ல. ஜேயோ ! பிராணநாதா ! என்னை விட்டுப் போகிறோ—

என்னைப் பிரிந்து நீர் ஏகலு மாகுமோ
ஏதோ உம்மனம் இப்படி ஆயதே
இன்னல் இழைத்திட ஏற்றிடுமோ உமக்கு
ஏது நான் செய்குவேன் எந்திஷழ நாதா !

॥.
உன்னை நான் நம்பியே உன் மத்த னுகினேன்
ஹர் நகைக்கக் காலம் உண்டாச்சதே ஜூயோ !
என்னை இக்கதிக்கு ஏனோ கொணர்ந்தாய் ஸி
ஏதுபாவம் நான் இழைத்தனன் பாவி !

வ. பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! நான் ஒரு பாபமுமறி
யேனே !

ர. சி ! என் னருகில் வராதே ! போ ! பாதகி ! [போகிறுன்.]
வ. பிராணநாதா ! நா வெங்கே போவது ?—அம்மா ! அம்மா,
என்பிராணநாதர் போய்விட்டார் ! நான் பிராணனே டிருந்
தென்ன பய வினை !

பா. கண்ணே, ஸி வருந்தாதே ! ஏழைகளைக் காப்பாற்ற சசனி
ருக்கிறூர். இப்படி நிரபராதியான உன்னை ரகுவீரன் கை
விட்டுச்சென்றது வீண்போகு மென என்னுடே.

வ. அம்மா ! அம்மா ! அவர் என்னதான் தவ றிழைத்த
போதிலும் அவரைத் தூஷியாதீர் ! என் பிராணநாததாத்
தூஷிக்க என் செவிகள் கேட்டுச் சுந்தோஷ மடையுமோ ?
ஆம், ஆம், உண்மையே ! அவரை நொந் தாவ தென்ன ?
நமது விதி இப்படி இருந்ததுபோலும்—

வ. ஆயினும் அம்மா, அவர் இவ்வாறு என்மீது சுந்தேகம்
கொள்ளும்படி நான் இந்த இடத்திற்கு எப்படி வந்தேன் ?
அதுதான் எனக்கு ஆச்சரியமா யிருக்கிறது : என் அறை
யில் படுத் துறங்கிக்கொண் டிருந்தாயே சுகமாய் ! என்ன
மாயம் ! யார் செய்த சூது ? உறங்குகையில் அப்படியே
யாராவது தூக்கிக்கொண்டு வந்து விட்டார்களோ என்
னவோ ?

வ. இது யாருடைய அறை ?

பா. இவ்வரசருக்கு ஏற்படுத்திய அறை.

வ. ஒ ! இப்பொழுது தெரிகிறது !—அம்மா ! நானிங்கு எப்படி வந்திருக்கக்கூடும் என்னையு மறியாதபடி ? இளவரசர் எங்கே ? அவரைக் கேட்டுப் பார்க்க லாமா ?

பா. ஆம், அவரைக் கேட்டால்தான் இந்தச் சந்தேகம்நிவர்த்தி யாகும். அவர் உத்தம புருஷன், உண்மையைக் கூறிவிடுவார். அதிக்கு ஆகாயமே துணை ! அவரைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்போம் வா. [போகிறார்கள்.]

பங்கஜாச்சி வருகிறார்கள்.

ப. இப்பொழுதான் நமக்கு நல்லசமயம் வாய்த்தது. ரகுவீர் ரிவ்வாறு லலிதையின் மீது சந்தேகம் கொண்டிருக்கும் பொழுதே நமது எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். இளவரசர் மாத்திரம் ஏதோ என்மீது சந்தேகங் கொண்டிருக்கிறார்போ விருக்கின்றது. அதை எப்படியாவது மாற்றிவிடவேண்டும். இதற்குத் தக்க ஆள் நம் முடைய சோமாநாதன் தான்.

சோ. [உள்ளிருந்து] பங்கஜாச்சி ! பங்கசாச்சி !—

ப. ஏன் ?

சோ. இங்கே வா.

ப. சீ இங்கே வா.

சோ. நான் வரமாட்டேன்.

ப. ஏன் ?

சோ. அங்கே பிசாசி இர்க்குது !

ப. என்ன பிசாசி ?—பயித்தியம் !

சோ. பயித்யமா ! கட்டுமேலே பாரு !—வெள்ளைத்துணி கட்டுக்கினி இர்க்குது பாரு !

ப. அதெல்லாம் போய்விட்டது, சீ வா இப்படி.

சோ. இல்லை, இர்க்குது.

ப. இல்லை, போய்விட்டது.

சோ. ஆனால் வரட்டுமா ?

ப. வா, வா

மறுபடியும் சோமநாதன் வருகிறான்.

சோ. அப்பா ! பூட்டெ பிசாசி—உம்—அப்பறம் நம்ப கண்ணு லத்தெப்பத்தி ராஜாகிட்ட பேசினியா ?

ப. ஆமாம், பேசினுற்போல்தான். ஏதோ பிசாசக்காக இவ்வளவு பயப்படுகிறுயே இப்பொழுது, பிறகு உன்னைக் கட்டிக்கொண்டு என்ன செய்வது ?

சோ. ஏ ! ஏ ! நானு ரொம்ப தைர்யசாலி யாச்சே.

ப. ஆனால் எதோ பார்க்கலாம். நான் உனக்கொரு வேலை யிடப் போகிறேன், அதன்படி செய்யவேண்டும்.

சோ. ஏ ! நானு ஆம்படையான், நீபொண்டாட்டி; நீயா எனக்கு வேலை இட்ரது ?

ப. ஆனால் போ, உன்னைக் கவியாணம் பண்ணிக்கொண்டாற் போல தான்—

சோ. இல்லை இல்லை; கோவிச்சிக்காதே, கண்ணல்லா !

ப. எதோ இளவரசருக்குப் புலிவேட்டையின்மீது மிகவும் இஷ்டமாம். நாளைத்தினம் அதி காலையி வெழுந்து புலி வேட்டைக்கென்று அவரை நம தூருக் கருகாமையிலுள்ள காட்டிற் கழைத்துச் சென்று பத்து நாள் அங்கேயே வேட்டையாடச் செய்யவேண்டும்.

சோ. புலிவேட்டை எனக் கென்னு தெரியும் ?

ப. இதுதானே தெரியம் ?

சோ. அதுக் கல்ல, ஒருவேளன புலி என்ன முழுங்கிட்டா நான் எப்படி உன்னை கண்ணாலம் பண்ணிக்றது ?

ப. அதெல்லாம் அப்புறம் யோசிக்கலாம்.

சோ. ஒகோ ! என்ன முழுங்கிட்ட பிப்பாடு யோசிக்றதோ ?

ப. ஆனால் போ ! இஷ்டமானால் சொன்னபடி செய், கஷ்டமானால் என்னிடம் மறுபடியும் பேசவேண்டாம்.

[விரைந்து போகிறார்.]

சோ. இதென்டா கஷ்ட காலம் ! புலிவேட்டை இன்னை, நம்ப புலியெ வேட்டை யாட்டா, நம்பளே புலி வேட்டையாட்டா ? போசிக்கனும்,

[போகிறார்.]

இரண்டாம் அங்கம் முடிகிறது.

இரண்டாம் இடைக் காட்சி.

இடம்—களத்துமேடு. காலம்—பகல்.

வேங்கள், நாராயணன், கோபாலன், ஆசிகாள், சாமன், துப்பன், வேம்பிளி முதலானேர் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

வே. [ஒரு ஓலைக்கட்டை வாசித்தவன்னம்] அப்றம் வாசிக்கட்டுமா?—“தேவேங்—திரன் திக்குபா, ஸர் வசிஷ், டர் முதலி, யோருடன்—ஒரோ!—திக்குபா, ஸர் லசிஷ், டர் முதலி, யோருடன் வருகிற விதங் காண்க.”

சா. டர்முதலி யாரையா அது?

நா. அடே! படிக்கும்போது குறுக்கா பேசாதே இன்னு சொல்லலே நானு?—ஐயா, படிச்சது போதும்; இது வரெக்கும் நாடவம் நடத்தரத்துக்கே பொய்து விடிஞ்சிப் போவும். இப்போ நம்பலுக்கே நானு அதிகமா யில்லை, இப்பவே இந்த இந்த வேசம், இன்னாரு இன்னாருக்கிண்ணு தீமானிச்சுட்டா, ஒடனே அவங்கவங்க பாவத்தே எய்திக் கினு, பாட்டு கீட்டு எல்லாம் குருட்டுப் பாடம் பண்ணி டலாம்.

மற்றவர். ஆமாமாம்.

நா. ஐயா, நீதான் நாடவ முழுமெயும் படிச்சிருக்கசியே, ஒவ்வொரு வேசமா சொல்லிக்கினு வா, பாப்போம்.

வே. முன்ன அர்ஜானே—அர்ஜானே வேசம் யார் போட்டது?

மற்றவர். நானு! நானு!

நா. அடே! என்னடா ஒரு வேசம் ஒர்த்தன் கட்ரதா, இத்தனிபேரும் கட்ரதா? இப்படி யெல்லாம் பேசனு வெவ்காரம் ஒன்னும் அலுது—ஐயா, நீ சொல்லிக்கினு வா, அர்சனே வேசம் போட்றவன் எப்பி இர்க்கனும்?

வே. ஆள் ஒய்ங்கா, ஒயரமா, மக்கா, மீசேகிசே எல்லாம் ஜோரா யிர்க்கனும்.

நா. ஆன யாருக்குக் கொடுக்கலாம் அந்த வேசம்?

மற்றவர். எனக்கு, எனக்கு!

சா. ஏண்டா! நீ ரொம்ப ஒய்ங்கா யிர்க்கறியே?

- து. ஆமாம்! ஒனக்குப் பாட்டு பாடத் தெர்யுமோ?
- கோ. ஏண்டா! ஆசிகா, பொம்மனுட்டி வேசம் போட்ரவன் நீ! ஒனக்குக்கூட அர்சனே வேசம் வோனுமோ?
- நா. அடே! வளவளா இண்ணிக்கினு!—இதெல்லாம் ஒதவாது ஐயா! நீ கதெயெல்லாம் நண்ணு படிச்சி யிர்க்கறை, நீ சொல்லிடு யாரு யாருக்கு எந்த வேசம் இண்ணு—
மற்றவர். ஆமாமாம்!—
- வெ. ஆனா—அர்ஜானே வேசம் நாராயணனுக்குத்தான் சர்யா யிர்க்கும்.
- நா. சரி! அந்த வேஷம் நான் கட்ரேன், அப்றம்—
- வெ. அப்றம், ஈஸ்பரன்.
- கோ. அத்தெயாவது கொடு ஐயா எனக்கு.
- நா. நானு போன வர்சமே கேட்டேனே.
- சா. ஈஸ்பரன் ரொம்ப பாட்டு பாடனு மல்லா?

[கண் கொட்டி சைகை செய்கிறன்.]

- ஆ. ஏ! நானு பாடமாட்டனே?
- சா. ரொம்ப பாட்னே, எதோ ஒரு தில்லானு பாடு பாக்கலாம்.
- நா. என்னயா? முயிக்கரே, நீ சொல்லேன்—ஈஸ்பரன் வேசம் யார் கட்டு சரியா யிர்க்கும்?
- வெ. இல்லை, அந்த ஈஸ்பரன் அர்ஜானனுக்கேடு—உன்னுக்கேடு குல்தி புடிச்சி, உன்னே தோக்கடிக்கனும்—
- நா. என்னுது? அவன் யார்ரா அவன் என்னை தோக்கடிக்கப் போறவன்? எதோ உடு பாக்கலாம்! கடுர்! என்னை யார்டா தோக்கடிக்கப்போறவன்? எவண்டா அவன் ஈஸ்பரன்?
- வெ. ஏண்டா, சுப்பா, நீ எடுத்துக்கிறியா?
- து. எனக்கு வேணு ஐயா.
- வெ. கோபாலா நீ?
- கோ. எனக்குப் பாடத் தெரியாதே!
- ஷே. சாமா, நீ கட்டறையா?
- சா. ஈஸ்பரன் நண்ணு யிர்க்கா தையா எனக்கு.
- வெ. அப்றம் யார்டா எடுத்துக்கூடுமா?—நான்-எடுத்துக்கட்டுமா?
- நா. நீ மாத்ரம் என்னு? பாக்கறியா ஒரு கை! ஹெ!

வே. அதெல்லா அப்பா, நாடவம்தானே? நிஜமாவா சண்டெ போட்ரோம்?

நா. நாடவ மானுக்கா மாத்திரம் என்னு? என்னென் தோக கடிச்சிப்புடுவியா?—அதெல்லாம் ஒதவாது!

வே. சரி! ஆனா, கொஞ்ச நாழி சண்டெ போட்ரமாதிரி போட்டு அப்றம் சமாதானமாப் போலாம்.

நா. ஆ! அப்படி—உம்,—அப்றம் என்னு வேசம்?

வே. முகராச்சசே.

து. ஆ! அது கொடு ஜூயா எனக்கு. ஒரு கத்து கத்தேன்னு பொம்மினட்டங்க புசங் கல்லா நடுங்கிப் பூட்மாட்டாங்களா!—

வே. சரி, நீ முகராச்சசே.

து. ஆனா—எனக்குத் தவந்த புஜிகிருதி எல்லாம் இர்க்குதா?

வே. புஜிகிருதியா? நீ பண்ணி வேசம் போட்டுக்கினு வரனும்—

து. பண்ணி வேசமா! ராச்சசே இன்னையே?

வே. அதாம், அந்த ராச்சசே பண்ணியா வர்ரான்—

து. ஓ! ஓ! என் ஜூயா, உங் கண்ணுக்கு என்னு பண்ணிபோலெ இர்க்கறேனே நானு?

வே. ஏ!—வேசம்தானே—அதிலே என்னு தப்பு?

து. அந்த வேசத்துக்கு ரொம்ப பாட்டுக்கெட்டல்லாம் இர்க்குதா?

வே. அதெல்லாம் இல்லை, பண்ணி வந்த ஒட்டேன் சிங்கம் போலெ கர்ஜிக்கவோ னும்; அவ்வளவுதான்—

து. ஓ! அது, நண்ணு கத்துவனே!

வே. அப்றம்—ஊர்வசி.

சா. அத்தெ எனக்கு கொடு.

வே. இல்தீரி பாக மாச்சே.

சா. இல்தீரி பாகமா? ஆனு வானு—

வே. என்? மீதெயெ அடிச்சுட்டா போச்ச.

சா. என் வீட்டிலே இர்க்கறுளே அவனுக்கு யாரு உத்ரவு சொல் ரது? எனக்கு வேணு.—அவ கோவிச்சுக்குவா ஜூயா.

ஆ. நான் போட்டுமா அந்த வேசம்?

வே. வானும்; உன் கொரல் கெட்டுப் போச்சடா—கோபாலா, நீ எடுத்துக்கிறியா !

கோ. ஏ! ஏ! என்னுலே முடியாது இனிமேலே. எனக்கு வையாசி மாசம் கண்ணுலம், அதுக்கோசரம் மீசெ வளக்கரேன்; என்னுலே முடியாது.

நா. ஆனால் நீ தான் எடுத்துக்கோடா, ஆசிகான்.

ஆ. எடுத்துக்கிரேன். ஆனால் அதுலே ஒரு வெவாரம் இர்க்குது.

நா. என்ன அது?

ஆ. என்ன இன்னு—போன வர்சம் கூத்துலே கோபால அங்கு நல்ல பொடவே கொடுத்துட்டு, எனக்கு கியிஞ்ச பொடவெ கொடுத்தாரு ஐயா. அந்த பொடவெ என்னை நெறைய பொத்தலு—நான் வேசம் கட்டி அவிநயம் புதிச்சப்போ, டர் டர் இன்னுகிய்ய ஆரம்பிச்சது—அல்லாரும் சிரிக்க ஆரம்பிச்சாங்க! என் மானமெல்லாம் போச்சி! இந்த வர்சம் எனக்கு நல்ல பொடவெ கொடுக்க தானு வேசம் கட்டி, இல்லாப்போனு முடியாது—இப்பவே சொல்லிட்டேன்.

வே. இல்லை, இந்த வர்சம் சரியா பாத்துத் தாரேன்.

ஆ. ஆனால் சரிதான், ஆசிசேபனென இல்லை.

வே. அப்ரம் பார்பதி—எண்டா—வேம்பிலி—நீ?

வே. பாப்பாத்தி வேசம் எனக்கு வாண்டா ஐயா! எனக்குத் தொப்பக் கூத்தாடி வேசம் கொடுத்தா கொடு, இல்லாப்போனு ஒன்னும் வானும்.

வே. ஆமாமாம், மறந்துப்பூட்டேன். இந்த பார்பதிவேசத்தே உட்டேலாம். நீ தொப்பெக் கூத்தாடி வேசம் போடுக்கோ—

வே. ஆனால் அதுலே ஒரு வெவாரம் ஒய்க் காவனும்.

வே. என்னு?

வே. போன வர்சம் தொப்பக் கூத்தாடி வேசம் கட்னத்துக்கு, கொத்துவாலீயா, பலே சவால், இன்னு சொல்லி சாய அங்கோல்திரம் கொடுத்தாரே எனக்கு, அது எங்கே போச்சி?

- நா. யாரெக் கேக்கறே? உங்கிட்ட கொடுத்துது, எங்கே போச் சின்னு, என்ன கேட்டா?
- வே. இல்லை, நீதான் கேளு வாத்தியாரே, எங்கே இன்னு,
- நா. எங்கே ஐயா அது?
- வே. அத்தெ கள்ளு கடையிலே கொண்டு போயி கொடுத்துட்டான்.—அத்தெ கொண்டாந்து முன்னே வைச்சாத்தான் இந்த வர்சம் வேசம் கட்டுவே!
- நா. [வெங்கனுடன் ஒரு புறமாய்ப் பேசி] சரி! நான் கொடுக்க ரேன் போ.
- வே. நீதான் உத்ரவாதம்.—
- நா. சரி தான்—இன்னம் என்னு வேசம் இர்க்குது?
- வே. தர்ம ராஜா.
- நா. ஆடே கோபாலா, நீ எடுத்துக்கோ அத்தெ.
- கோ. தர்மராசாவுக்கு எத்தினி தரு இர்க்குது?
- வே. மூன்று தரு இர்க்குது.
- கோ. ஆனால் எனக்கு வேணு! ஒரு ராசா வேசம் கட்டு பத்து தருவாவது பாடத் தேவலீயா? பத்து தரு போட்டுக் கொடுக்ரதா யிர்ந்தா எடுத்துக்ரேன்.
- நா. அப்படியே எய்திக் கொடுத்துடேய்யா?
- வே. எனக்கு எயுதத் தெரியாதே.
- நா. தெரியாப் போனால் என்னு? துரோபதி யம்மன் சொயம் வரத்தே இர்ந்து நல்ல தருவா பொறுக்கிக்கினு போச்சி.
- வே. சர்தான் ஆனா—அப்ரம் வந்து, ரம்பெ—மேனகெ—அத்தெ ஜெயராமனுக்கும் கந்தனுக்கும் கொடுத்துடலாம். வினையகர், சரஸ்பதி, வயக்கத்தெப்போலே ஏற்பாடு செய்துடலாம். சரி—அவங்கவுங்க பாவத்தெ ஒட்டனே எய்திக்கினு குருட்டுப்பாடம் பண்ணிடுக்கோ. நாளெக்கி மொதலு ஒத்திகெ போட்டுனும்—நேர மாச்சி, போவலாம்.
- சா. எனக்கு ஒண்ணும் வேச மில்லீயா?
- வே. ஒண்ணும் மீதி யில்லியே—
- சா. லோகிதாச வேசமாவது போட்டுரேனே.
- வே. லோகிதாசே இந்த நாடவத்துலே வல்லியே?

சா. அவன் தம்பி?

வே. அவன் தம்பிகூட இல்லை.—ஆனாலும்—குப்பன் வேசம் போட்ரோ, அவன் தம்பியா வா.—போவோம் வாங்க, நாளொக்கி சரியா சாயிங்காலம் வந்து சேர்னும் எல்லாம்.

[குப்பனும் சாமனும் தவிர மற்ற வர்கள் போகிறார்கள்.]

து. உனக் கென்னடா வேசம்?

சா. உன் தம்பி வேசம்.

து. என் தம்பி வேசமா!

சா. ஆமாம், நீ என்னு வேசம் போட்ரோ?

து. எனக்குத்தான், எய்வு பண்ணி வேசம் கொடுத்தாங்களே!

சா. அப்டியா சமாச்சாரம்! அந்த வெங்கன் என்னென ஏய்ச் சூட்டாம் பாத்தியா? வா சொல்ரேன்—அவன் மண்டெய ஒடச்சூட்ரேன் பாரு! [இருவரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

முன்றும் அங்கம்

இடம்—ஒரு சாலை. காலம்—காலை.

ஒரு புறமாக துடியானவர்களோல்லாம் குடித்துவிட்டுப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

துடியானவர். எல்லோரும் குடிக்கும் கள்ளு ச மொய்க்கும் ஈச்சங் கள்ளு எங்களவர் குடிக்குங் கள்ளு ஏழு மலைப் பானை கள்ளு.

(தான்னு)

குறவஞ்சி என்ன செய்தா குவலைத்தில் கூறவோ நான் மறவெனக் கண்டு மல்லோ மன்னவெனக் கைவிட்டானோ.

(தான்னு)

எல்லோரும் ஆடும் வேட்டெ
 எவிவேட்டெ பூனை வேட்டெ
 எங்க தொரை ஆடும் வேட்டெ
 ஆளி மலை யானை வேட்டெ. : (தான்னு)

மு. கு. அடே! அதோ தூரத்துலை கொத்தவா லீபா வர்ராருடா!
 இ. கு. அடெ! அவரு நம்பளை தண்ணி போட்டுக்கத் தேவுலை
 உச்சவத்துலை இன்னு சொன்னாரே!
 மற்றவர். ஆமாண்டா! ஆமாண்டா! நம்ப பூடலாம்!

[விரைஞ்சு போகிறார்கள்]

லலிதைதயும் பானுமதியும் வருகிறார்கள்.

வி. அம்மா,

ராகம்—ஏதுகுலகாம்போதி. தாளம்—ஆதி.

பல்லவி.

இப்புலியில் நான் எப்படி உய்குவேன்
 இப்படி யாயிடின் என்விதி அம்மணி. (இ)

அ நு ப ள் ல வி.

கைப்பிடித் தென்றனை கனவிலுமறவே னென்ற
 காதலன் வெறுத்திடக் காதகி என் செய்வேன்.

ச ர ன ம்.

ஏந்த ஜன்மந்தனில் எப்பிழை செய்தேனே
 இந்த ஜன்மந்தனில் இப்படி வாய்த்தது
 சொந்த புருஷனோச் சூது செய்திடும்.
 அந்தக்காரிகையுமிந்த அவனியிலுண்டோ. (இ)

அம்மா, இனி உயிர் வாழ்வதில் என்ன பிரயோஜனம்? அம்
 மணி, எனக்கு உத்தர வளியும். அதோ ஓடும் ஆற்றில்
 விழுந்து என் பாழும் ஜன்மத்தைப் போக்கிக்கொள்ளு
 கிறேன்!

பா. கண்ணே! லலிதா! நீ இவ்வாறு தைரியத்தைக் கையிட
 லாமா? உன் பிராணநாதன் மதி மயங்கி இருக்கிறான் இப்
 பொழுது. இன்னும் கொஞ்ச காலத்தில் தான் எண்ணிய

தெல்லாம் தவறை வறிந்து உன்னை மன்னிப்பு கேட்பான், அஞ்சாதே.

வ. அம்மா, அவர் சூணத்தை நீர் நன்றா யறியீர். தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே காலென்று பிடிவாதன் செய்பவர். அவர் மனம் மாறுமென்று நான் நினைக்கவில்லை.

பா. அப்படி யல்ல. நாம் இளவரசரை ஒன்றும் கேட்கவில்லையே. அவரை நேரிற்கேட்டு, நீ நிரபராதி யென்று குபிப்போமாகில் உன் பிராணநாதர் ஒப்புக்கொள்வார் என்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. இளவரசர் வனத்திற்கு வேட்டையாடப் போயிருக்கிறாம். இந்த வழியாகத் தான் இன்று திரும்புவார் என்று சொன்னார்கள். நாம் சற்றிங் கிருந்து அவரை நேரிற் கண்டு கேட்போம்.

வ. அப்படியே செய்வோம்.—அம்மா, அந்த எதிர்ப்புறம் போய் இருப்போம்; இங்கிருந்தால் அந்த ஆற்றங் கரை நன்றாய்த்தெரிகிறது. அதைப் பார்க்கும்பொழுது தெல்லாம் என் பிராணநாதரும் நானுமாக அக் கரையோரம் விளையாடிய விளையாடல்களை எல்லாம் என் மனத்திற்கு ஞாபகம் வர என்னையு மறியாதபடி எனக்குத் துக்கம் வருகிறதும்மா!

[அழுகிறோன்]

பா. வலிதா! என் கண்ணல்ல!—வா, அழுகேதே!

வ. அம்மா, அதோ பிராணநாதர் வருகிறோர்!

பா. ஆம், அதோ பார்! நான் சொல்லவில்லையா? உன்னைப் பிரிந்த துக்கம் அவனுக்கு மில்லாமற் போமா? அவனும் என்ன கோலத்திலிருக்கிறான் பார்.

[ஒரு புறமாக அழைத்துச் செல்கிறோன்.]

ஏதுவீரன் வியசனத்துடன் வருகிறான்.

வ. “கண்டுமொழி பேசுமனங் கண்டுகொண்டு கைவிலையாக் கொண்டுவிடு மானார்பொய்க் கூத்தொழில் தெந்நாளோ!” ஜூயோ! இப்படிப்பட்ட பெண் ஜனமங்களை ஏனோ படைத் தான் பிரம்மன்?

ராகம்—சங்கராபரணம்.

மானேர் விழியுடை மாதாம் மறவியைத்
தானே படைத்துச் சதுமுகன்—ஏனே
காலன் தனைப்படைத்தான் காருண்ய மில்லாத
வேல்போல் விழியா ரிருக்க.

இத்தனை யமன்க விருக்க ஏன் யமன் என் ரூருவனைப்
படைத்தான் பிரம்மன் ! ஐயோ !

ராகம்—காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

கண்ணி கள்

இத்தம் பிடித்தவன்போல் சித்தம் குலைந்தலைய
எத்தினம் செய்த பாபம் இத்தினம் மூண்டதே !
சித்தஜன் மயங்கிடும் சித்தினி யவனஞ்சுவம்
மெத்தவு மென்மனத்தைக் குத்திரம் செய்யுதே.

ஐயோ ! நான் யாருக் கென்ன பிழை செய்தேன் நா னிக்
கதிக்கு வர !—ஆ ! எனக்கு இவ்வளவு துரோகம் செய்
தவளாயினும் லலிதையை நான் மறந்திடச் சக்தி யற்றவனு
யிருக்கிறேனே ! நான் எவ்வளவு முயன்றும் முடியவில்
லையே ! நான் இனியது எதைக் கேட்கும்பொழுதும் அவள்
குலே ஞாபகம் வருகிறது ! எந்த அழகிய வஸ்துவைப்
பார்க்கும்பொழுதும் அவள் இனையிலா அழகிய ரூபமே
என் கண்முன் நிற்பதுபோ விருக்கிறதே !—ஐயோ !
எனக்கு இவள் துரோகம் செய்வாள் என்று என் கணவி
லும் எண்ணியதில்லையே ! ஆ ! எனக்குத் துரோகி யாகாது
என் காதலியாய் லலிதை இருந்திருப்பாளாயின், நான்
இப்பொழுது என்ன சந்தோஷ முள்ளவனு யிருப்பேன் !
இப்பொழுதோ கண்டவர் நகைக்கக் காரண னயினேனே !

ராகம்—அசாவேரி. தாளம்—தீரிபுடை.

கண்ணி கள்.

பெண்ணெனுருத்தியால் மண்ணிலிக்கத்திக்கு
எண்ணிநான் வந்திட்டேன் பண்ணுவ தேதோ ?

கண்ணினைப் போலென்னைத் தண்ணருள் செய்யாது
புண்பட என்மனம் நண்ணியதே காலம் ! (க)

வி. [ரகுவீர வெதிர் வந்து] பிராணநாதா !

ராகம்—மோஹனம். தாளம்—நூபகம்.

பல்லவி.

இனி யருள் புரிவீர்
ஏதினிச் செய்குவேன்
மாதினைச் காத்திடும். (இ)

அநுபல்லவி.

தணியாயென்றை தரணியிற் கைவிடல்
தர்மமோ கர்மமோ மர்மமோ.—காதலா ! (இ)

சரணம்.

எழழ புவியினில் ஏது பிழை செய்தேன்
கோபமோ, சாபமோ, பாபமோ.—காதலா ! (இ)

பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! தாம் ஏதோ தவறுக எண்ணி
என்மீது சங்தேகம் கொண்டிருக்கிறீர். ஐயோ ! நான்
ஒரு பாபமு மறியேனே ! பிராணநாதா, என்னை முகம்
திரும்பி ஒரு தரம் பாருமோ—

கண்ணி கள்

பாரீரோ என்றன் முகம் பார்த்தொருகால் என் கவலை
தீரீரோ வாய்திறந்து செப்பிரோ ஒரு வார்த்தை ?
காரீரோ என்னை யின்று காதகி நானுனுலும்
தேரீரோ உம்மனமும் தெரிவை நான் ஏது செய்வேன் ?

லலிதா ! லலிதா ! எனக்கு என் துரோகம் செய்தாய் நீ ?
உனக்கு நான் துரோகம் மறப்பினும் எண்ணி யிருப்
பேனே ? என்னை அவமானத்துக் காளாக்கி இந்தக்
கோலத்திற்குக் கொண்டு வந்தனையே !

வி. ஐயோ ! பிராணநாதா ! நான் பிரமாணமாகச் சொல்
கிறேன், உமக்குத் துரோகம் கணவிலும் நான் எண்ணியவ
ளல்லவே !

ர. பிறகு இளவரசர் அறையில் எப்படி வந்தாய் அன்றிரவு? வ. ஐயோ! அது தெரியாமற்றுனே தவிக்கிறேன்! நான் சத்தியமாகச் சொல்கின்றேன். என்தாய் தந்தையர்மீ தானே! நான் அறியேன், பிராணநாதா!

ராகம்—மத்தியமாவதி. தாளம்—ஆதி.

பல்லவி.

இனியேனும் காதலா இளகாதோ உம்மனம்
எழழுகம் பார்த்தேனும்.

(இ)

அநுபல்லவி.

தனியாக்கி யென்றனை தவிர்ப்பது மழகோ
தரணியில் ஹமையன்றி தாங்குவர் யாரெனை. (இ)
கரணம்.

மறந்திரோ நீர்சொன்ன திரமான வார்த்தையை
இறந்து நான் மடிந்தாலும் என்னுவனே தீதினை. (இ)

பிராணநாதா! பிராணநாதா! நேற்றைத் தினம்தானே ‘உன்மீது இனி சந்தேகங் கொள்வதில்லை’ யென்று சத்தி யம் செய்து கொடுத்தீர் எனக்கு! இதற்குள்ளாக அதை மறந்து விட்டரா தாம்?

ர. வலிதா! இதி லெல்லாம் என்ன பிரயோஜனம்? அந்த அறைக்குள் நீ போகவேண்டிய காரணம் என்ன? நீயு மறி யாதடி எப்படி அங்கே போயிருக்கக்கூடும்?

வ. பிராணநாதா! உண்மையில் எனக்குத் தெரியாது. இளவரசரைக் கேட்டுப் பார்ப்போம். அவர் எல்லாவற்றையும் விளங்கச் சொல்வார். அவரைத்தான் தேடி இப்பொழுதை இங்கு வந்தேன். அதோ அவர் வருகிறார்போ விருக்கிறதா! சற்றிரும்.

ர. பட்டது போதாதோ அவமானம்!—இன்னும் வேண்டுமா?
[போக முயல்கிறான்.]

வ. பிராணநாதா! பிராணநாதா! கொஞ்சம் இரும்!

[கையை நீட்டி வேண்டுகிறான்.]

- ர. [அவள் விரவினின்றும் மோதிரத்தைப் பிடிக்கி] கொடு இதை! [விரைங்கு போகிறோன்.]
- ல. அம்மா! அம்மா! என் மோதிரம்! என் மோதிரம்! —

கண்ணிகள்.

கண்ணே யுனியன்றி மண்மே லொரு மாதை எண்ணேனென் ரெனக்கிட்ட எழின்மோதிரம் போக்சே பெண்ணூகப்பிறந்து நான் பெற்ற பல ணீதோ கண்ணூரக் காதலன் கைவிடவு மாச்சே!

- பா. (முன்வங்கு) கண்ணே! இனி நம்மா லாவ தொன்று மில்லை. ஈசன்தான் உன்னை ரட்சிக்கவேண்டும்! —ஆயி னும் இதோ இளவரசர் வருகிறோர். அவரைக் கேட்டுப் பார்ப்போம்.

- ல. அம்மா, நீர்தான் கேளும்.—

பரிவாரங்கள் சூழ ராதாப்பிரியனும், சோமநாதனும் வருகிறார்கள்.

- சோ. இதுக்குள்ளொ பட்ணத்துக்குப் போவக்கூடா தின் னு சொல்ரை நானு! —

- ரா. ஏன்?—வேட்டை யெல்லாம் முடிந்துவிட்டதே; இனி யென்ன வேலை இங்கே?

- சோ. ஆனாலும் போவக்கூடாது.

- ரா. ஏ எப்பா?

- சோ. நான்தான் சொல்ரேனே!

- பா. அரசே! அரசே! தாம்தான் என் மகளின் மானத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும்! காப்பாற்றவேண்டும்!

[ராதாப்பிரியன் பாதத்தில் வீழ்கின்றான்.]

- ரா. அம்மா! அம்மா! எழுந்திரும்! என்ன சமாசாரம்?

- பா. இளவரசே, என் மகளின்மீது அவள் காதலன் ஏதோசங் தேகங் கொண்டிருக்கிறான், அன்று அவள் உமது அறை யில் இருந்ததைக் கண்டு! என் மகள் ஆங்கு எப்படி வந்கர வளன்று அவருக்கே தெரியவில்லை. அவள் ஒரு பாபமு மறியாத பேதை! தாம் தான் உண்மையைத் தெரிவித்து

அவள் மானத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவள் உயிர்விடுவாள்!

ரா. அப்பொழுதே நினைத்தேன் இப்படி ஏதாவது சங்கடம் வந்துசேருமென்று!—அம்மா, நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன். எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமா யிருந்தது! நான் அங்கு நின்று பேசிக்கொண்டிருக்கையில் திடீ ரென்று கதவு திறக்க, லிலைத கண் மூடிய வண்ணம், தனக்குள் தானே ஏதோ பேசிக்கொண்டு, மெல்ல அறைக் குட்பிரவேசித்தாள். தூக்கத்திலேயே அப்படியே நடந்து வந்திருக்கவேண்டும். இதைப்பற்றி வாசித்திருக்கிறேன். இது நரம்பு சம்பந்தமான ஒரு வியாதி யாகும்.

பா. ஐயா! இதைத் தாம் ரகுவீரனிடம் கூறி அவன் சந்தேகத் தைத் திருமே! தாமாக நேரிற் கூறின்றாலும் அவன் சந்தேகம் போகும். விவாகம் நாளைத்தினம் என்று எல்லாம் சித்திம் செய்திருக்க இத் தருணச்தில் அவதாரன இவ் வார்த்தையைக் கூறி வெறுத்துச் சென்றான். என் மகளின் மானத்தைக் காப்பாற்றியவ ராவீர்! அவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை தந்தவ ராவீர்! ஆரசே! என் வேண்டுகோளைத் தாம் வெறுக்க வாசாது.

ரா. அதற்கென்ன அம்மா, அப்படியே ஆகட்டும்.—அம்மா, லிலிதா, நீ வருந்துத் தொழி; நான் உன் பிராணநாதன் சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்கின்றேன். பதிவிரதையாகிய உன்மீது அவன் எங்கனம் சந்தேகங்கொண்டான்?— எங்கே ரகுவீரன்?

ல. இப்படித்தான் போனார், சற்றமுன்பு.

ரா. உடனே நாம் போவோம்.

சோ. ஏ! ஏ! வானும்! அப்பவே சொல்லலே!

ரா. என்ன சோமநாதா! என் தடை செய்கின்றும்?

சோ. அப்பவே சொல்லலே நானு, போவக்கூடாதின்னு?

ரா. உனக்கென்ன பயித்தியமா பிடித்திருக்கிறது? என் பட்டணம் போகக்கூடாதென்கிறும்?

சோ. நாளென்னைக்கிப் போவலாம்! இன்னைக்கி வானும்.

- ரா. ஏன்?
- சோ. சொல்லிடட்டுமா சமாசாரம்?
- ரா. சொல்.
- சோ. அப்றம் பெரிய கஷ்டம் வந்துசேரும், இப்பவே சொன்னே.
- ரா. என்ன அப்படிப்பட்ட காரணம்?
- சோ. உங்களுக் கென்ன தெரியும்?—எனக்கல்லோவா வரும் தொந்தரவு.
- ரா. உனக் கேள் தொந்திரவு?
- சோ. ஆனு என்னை கண்ணுலம் பண்ணிக்கத்தேவலை இன்றிங் களா?
- ரா. யார் வேண்டா மென்கிறது?
- சோ. மின்னை பட்டணத்துக்கு இண்ணைக்கிப் போவாதிங்கோ.
- ரா. நான் பட்டணம் போவதற்கும், உன் கலியாணத்திற்கும், என்ன சம்பந்தம்?
- சோ. அப்றம் சொல்லிடுவே!
- ரா. சொல்லிவிடு.
- சோ. நாளை நண்ணைக்குள்ளே பட்டணம் நீங்க போனிங்களா, அப்றம் பங்கஜாச்சி என்னை கண்ணுலம் பண்ணிக்க மாட்டா!
- ரா. இதென்ன பயித்தியம்!
- சோ. பயித்யமா?—அதோ பங்கஜாச்சி! நேரா நீங்களே கேட்டுப் பாருங்கோ!
- பங்கஜாட்சி வருகிறார்.
- ரா. இதென்ன பங்கஜாட்சி! நான் வியாழக்கிழமைக்குள் பட்ட டணம் வந்து சேர்ந்தால் நீ சோமநாதனை விவாகம் செய்து கொள்ள முடியாதென்று கூறினையாமே! என்மீ தென்ன கோப முனக்கு?
- ப. என்ன அரசே! அந்தப் பயித்தியம் கூறுகிறதைத் தாம் நம் புகிறீரோ!—நீர் சுகமாய்ப் பட்டணம் வந்துசேரும் உடனே.
- ரா. சந்தோஷம்! ஆனால் நாம் உடனே போவோம்; வாருங்கள்.

[ராதாப்பிரியன், பானுமதி, லலிதை, புரிவாரங்கள் போகின்றனர்.]

சோ. ஏ ! என்ன சொன்னே ? நானு புயித்தியம் ?

ப. இல்லாவிட்டால் மிகவும் புத்திசாலிதான் ! அரசர் பட்ட ணத்திற்கு வியாழக்கிழமைக்குள் திரும்பி வரக்கூடா தென்று சொன்னேனாலு இல்லையா ?

சோ. சொன்னே.

ப. இப்பொழுது, அதோ திருப்பிப் போகிறோ !

சோ. நீதானே ஹாவச் சொன்னே !

ப. ஆமாம் ! உன்னையும் போகச்சொல்கிறேன், நீயும் போ !

சோ. அப்றம் கண்ணுலம் என்னமாப் போரது ?

ப. ஆமாம் ! கெட்ட கெட்டிற்குக் கலியாணம் ஒன்று ! சீ ! போ ! பயித்தியம் ! உன்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்காள் வேன் என்று கனவிலும் நினையாதே, போ !

சோ. ஏ !—அப்படியா சமாச்சாரம் !—ஆவட்டும் ! ஆவட்டும் !— எனக்கும் தெரியும்—தெரியும் ! [போகிறோன்.]

ப. தெரிந்தது ! பயித்தியம்—இதனால் ஆகவேண்டிய தென்ன இனி !—இனி நாம் தாமதிக்க லாகரது. இளவரசரிடம் போப் இவர்கள் முறையிட டிருக்கிறார்போ விருக்கிறது. இளவரசர் ரகுவீரிடம் ஏதாவது பேசுமுன் அவரை நம் மையே மணம்புரிவதாக வாக்களிக்கும்படி செய்யவேண் டும். [போகிறோன்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் இடைக்காட்சி.

இடம்—களத்துமேடு. காலம்—மாலை.

சாமன், நாராயணன், கோபாலன், துப்பன், ஆசிகாள், வேம்பிலி முதலானோர் வருகின்றனர்.

நா. அடே, அல்லாம் வந்திர்க்ரோமாடா ?

சா. அல்லாரும் வந்திர்க்கராங்கோ ; நம்போ ஆரம்பம் பண்ண லாம்.

நா. அடே, அவன்,—வாத்யார் எங்கோடா ?

சா. வாத்யாரு அந்த மணியக்கார பாப்பாங்கிட்ட போயிர்க கறுன், புஜகிர்தி கிரிகிடம் அல்லாம் வாங்கியார, அந்த

எய்வெடுத்த பாப்பா போன வர்சம் ஏழு பணம் பாக் கிண்ணு புடிச்சி வைச்சிக்கினு இர்க்கருன்.

நா. ஆனு புஜிகிர்தி, கிரிகிடம் அல்லாம் இல்லாதே என்னமாடா நாடகம் போட்றது?

சா. இன்னைக்கிப் பரவா யில்லேடா, இன்னைக்கி ஒத்திகெ தானே. நீங்க ஒத்திகெ நடத்துங்கோ, நான் அல்லாம் அப்றம் வர்ரேன், இன்னு சொன்ன வாத்தியாரு. நம்போ ஆரம்பிக்கலாம்.

நா. ஆனு, அடை, சாமா, நீ எடுத்துக்கோடா செனிடியே— துத்தி, மோர்ஜிங் எல்லாம் வந்திர்க்கானுங்களா?—ஆ— சரி, மொதல்லெல் நான்தானெடா வர்ரே?

சா. ஏ!—மொதல்லெல் புள்ளையாரு! [படிக்கிறுன்.] “அகோ தெப்படியென்றால், சர்ப்பகித்தி வினுய்கர் வருகிற விதங் காண்க” எங்கெடா புள்ளையாரு?

வெ. இதோ, நான்தான் அப்பா.—தும்பிக்கெ யில்லையேப்பா?

சா. பரவாயில்லே, கையெ இப்படி வச்சிக்கோ இப்போ—பாடுங் கடா, ‘அத்திக்கணபதி,—

நா. [ஆரம்பம் செய்ய, எல்லோரும் அவனுடன் பாடுகிறார்கள்]

ராகம்—நாடை, தாளம்—ஆதி.

அத்திக் கணபதி ஆலக் கணபதி
பத்திக் கணபதி பஞ்சாக்கரபதி
முத்திக் கணபதி மூவர்க் கதிபதி
தத்திக் கணபதி தாளைப் பணிவோம்!

சா. அடேடேடே! எத்தனி தரண்டா சொல்ரது! தத்திக் கணபதி என்னுடா? தந்திக் கணபதி! தந்திக் கணபதி!

நா. அல்லாம் சரிதாண்டா; பாட்டெல் ஒண்ணும் கேக்காது. உம், அப்றம்—

சா. [படிக்கிறுன்] “அகோதெப்படியென்றால் வினுய்கர் வர மளித்துப்போனபின் சரஸ்பதி அம்மன் வருகிற விதங் காண்க”—எங்கேடா சரஸ்பதி?

வே. அவன் வல்லேப்பா ; சரஸ்பதி பொண்டாட்டிக்கி பல் நோவா, வயித்தியங்கிட்ட போரேன் இன்னி சொல்லிட உப போன.

சா. சரி ஆனு, அதுக்குப் பதிலா “சம்போ சதாசிவா” பாட இங்க.

நா. [பாட, எல்லோரும் கூடப் பாடுகிறார்கள்.]

ராகம்—சங்கராபரணம், தாளம்—ஜம்பை.

சம்போ சதாசிவனே தத்பரனே அற்புதனே

அம்போருகத் தோனே அரகர சிவ.

(ச)

சா. [பழிக்கிறுன்.] “அகோதெப்படியென்றால் — ராஜாதி ராஜன்; ராஜகாம்பிரன், ராஜமார்த்தாண்டான்—ராஜகிரத் தண்டன்,—ஆ ஆ !—ராஜகிரத்தியாண்டன்—ராஜசேகரன் —அர்ஜான் ராஜன் சபைக்கு வருகிற விதங் காண்க” — வாடா அர்ஜானு !—எங்கேடா அவென் நாராயணன் ?

பா. அதோ கொஞ்சம் தண்ணி சாப்படப் போனுன்—இதோ வர்ரான்.

நா. [பாடுகிறுன்]

ராகம்—மோகனம், தாளம்—திரிபுடை.

அர்ஜானன் இதோ வந்தான்.—ராஜாதிராஜன்

அர்ஜானன் இதோ வந்தான்.

[மின் பாட்டு எல்லோரும் பாடுகிறார்கள்.]

சா. அடி போட்டுப் பாடுடா!

அகோதெப்படியென்றால் — பஞ்சபாண்டவர்கள் — ஏடு வுலே பொறந்தவனுகிய—அர்ஜானராஜனுகிய — நானுக்கப் பட்டவன்—பாசபதார்த்தம்—வாங்கிவரும் பொருட்டு— வேட்டையாகிறவிதம் காண்க!—ஓ !—தவுள் செய்கிற விதம் காண்க !— வரச்சொல்லுடா, ஊர்வாசி, ரம்பெ எல்லாம்.

சா. போடா! இதுக்குள்ளே அவஸ்ரம—தவுள் பண்ணுடா! காலை தூக்கு!—உம்! பாட்டு “ ஆரண்யத்தில் ”

நா. அது ஒன்று இர்க்குதல்லா ! ஆமாமாம் ! [பாடுகிறுன்.]

ராகம்—அமீர்கல்யாணி. தாளம்—ரூபகம்.

ஆரண்யத்தில் அர்ஜானன் நான்
தவத்தைச் செய்யவே [பின்பாட்டு.]
அடியார்கண்டு, ஆவல்மீறி
அழுது நொய்யவே ! [பின்பாட்டு.]

அகோதெப்படியென்றுல், அர்ஜானராஜன், நான், அகோர
மான தவஞ்செய்கிறேன் ! என் கிட்ட ஒருத்தரும் வரக்
கூடாது ! வந்தால் சாம்பலாக்கிப்போடுவேன் !—அடே, சா
மா, வரச்சொல்லுடா அந்த ஊர்வசியே ! என் காலெல்
லாம் நோவுது ! எத்தனி நாழி நானு நிக்கிரது !

சா. எங்கேடா ஊர்வசி ?

ஆ. இதோ வர்ரேனே? மொதல்லே நானு அவிநயம் புடிக்கத்
தேவலியா ?

நா. அல்லாம் சீக்ரம் ஆவட்டுண்டா !

ஆ. [பாடி அபிநயம் பிடிக்கிறுன்.]

ராகம்—அமீர்கல்யாணி. தாளம்—ரூபகம்.

நேரஞ்சென்று வந்தேன் என்னு
நினைத்தே இந்திரன்
கோரம் என்ன செய்விப்பானே
கோரித் தந்திரன்.

கோ. [ஆசிகான் கண்ணத்தில் ஒரு அறை அறைந்து] ஆத்தெரி! திரு
டா!

மற்றவர். என்னுடா! என்னுடா அது ?

கோ. இல்லே யப்பா! என் அங்கோஸ்தரத்தே திருடியாந்தூட்
டா, அப்பவே வானுண்டா இண்ணே!

ஆ. உமி! அங்கோஸ்தரம் இல்லாதே நானு எப்படி அவிநயம்
புடிக்கரது?

சா. போனே போவுதுடா, அப்றம் கொடுத்துவோ ! சண்டே
வேனும்.

நா. அடே! எத்தனி நாழிடா? என் காலெல்லாம் நோவுது!
இப்பவே சொன்னேன் !

- சா. ஆவட்டுண்டா, நேர மரவுது.
- ஆ. அடி தோழிகாள்,—ஊர்வெசி, ரம்பே—
- சா. அடெடெ! ஊர்வெசி இல்லெடா.
- ஆ. ஏ! நான் இல்லியா ஊர்வெசி?
- சா. நீ உண்ணெயே கூப்புற்றதோ? ரம்பே, திலோர்தமே, மேனகே, இன்னு சௌர்ள்லு.
- ஆ. ஆமாமாம்! அடி தோழிகாள் ரம்பே, திலோர்தமே, மேனகே—அடே! என்னுடா எம் மவுனுங்கோ ஓர்த்தரையுங்கானாமே!
- சா. என்னுடா இவன், பெரிய தொந்தரவா யிர்க்குது! அவுங்களுக்கு ஒண்ணும் பேச்சி இல்லேடா, சம்மா வந்து உலாவனும்; இன்னெனக்கி என்னுத்துக்கு? ஒத்திகெதானே!
- ஆ. ஒத்திகெ இன்னுலும் வரணும் அவங்கல்லா, இல்லாப்போன அயகா யிர்க்குமா?
- சா. ஆனா வந்து நில்லுங்கடா யாரானுலும் முனு பேரு. இவன் தான் ரம்பே, இவன் திலோர்தமன், இவன் மேனகே—
- ஆ. அடி தோழிகாள், ரம்பெ, திலோர்தமே, மேனகே, நாம் எல்லோரும் இந்த நந்தவனத்தை சுத்தி சற்றே உலாவி வரலாம். நானு பெயரும் ஓயிலாக நடக்கிறார்கள்.
- சா. அடெடே! என்னுடா அத்தெக்ட சொல்லிட்டியே! அத்தெக்ட சொல்லக்கூடாதுடா! நீங்க நடக்கனும், இன்னு எய்தியிர்க்குது. இத்தெக்டவா நீ சொல்லிருது?
- ஆ. ஆனால்—நடக்கரோம்—
- நா. அடே நடக்கறது அப்றம் இர்க்கட்டும், நாயி யாவுது, என்காலு நோவுது!
- ஆ. அடி தோழிகாள், இதோ நிக்கும் மா புருஷன் யாரோ தெரிய வில்லை.
- சா. மா புருஷனு? மவா புருஷன்!
- ஆ. மவா புருஷன் யாரோ தெரியவில்லே, மம்மதனுக்கு சமாதானமா யிருக்கிறார்.

சா. கொஞ்சம் இருடா ! சமாதானமா யிர்க்குறூரா ! நன்னை படிச்சி யிர்க்கரோ பாடம் !—சமானமா யிருக்குறூர் ! ஆஹா ! என்ன ஆச்சரியம் ! யாரோ குரல் கேட்கின்றது ! என்ன இனிமையா யிருக்கிறது பாட்டு !—பாடுடா சீக்கிரம்:

ஆ. நானு ?

சா. ஆமாம், நீ தான், ‘என்னுடன் நீ—

ஆ. [பாடிக்கொண்டே அபியம் பிடிக்கிறேன்.]

ராகம்—சேஞ்சுநூட்டி. தாளம்—ஆதி.

என்னுடன்—நீ பே—

[பின்பாட்டு]

நா. என்னுடா ! அது ?—கொழுப்போ ?

ஆ. என்னுடன் நீ பே, சாதது நியாயமோ [பின்பாட்டு]

இத்தனை கோபமு மேக்குமடா சாமி. [பின்பாட்டு]

சா. அடேடேடே ! என்னடா எழவா யிர்க்குது ! மேக்குமடா என்னுடா அது ?

ஆ. ஏன்னே என்னுவான் ?

சா. மேற்கு, மொடா ! மேற்கு மொடா !

ஆ. மேற்கு மொடாவும், கெழுக்கு மொடாவும் !

நா. அடே ! அவன் சொல்ரதெல்லாம் சொல்லட்டும். இர்ரா சொல்ரேன்.—உம், அப்றம்—ஆஹா ! யார் இப்படி என் தவத்தைக் கெடுக்கப் பார்க்கிறது ?—

சா. அடேடே ! இர்ரா ! இன்னென்று தரு இர்க்குதூடா !

நா. இன்னென்று தருவும் எயவும் ! சீக்ரம் பாடச் சொல்லு ஆனு

சா. ‘நியாயமா’

ஆ. ஆ ! நல்ல தரு ஆச்சே அது !— [பாடுகிறேன்.]

ராகம்—பியாகடை. தாளம்—ஆதி.

நியாயமா இது—நாயே வா [அபியம் பிடிக்கிறேன்.]

நா. ஏண்டா ! அவ்வாவு கொடுப்பா இன்றே !

[ஆசிகான் முதுகில் பள்ளி என்று அறைய அவன் திரும்பி அடிக்க, இருவரும் சண்டைபோடுகிறார்கள்.]

இந்தச் சமயத்தில் வெங்கள் ஓடிவருகிறோன்.

வே. அடே! இதென்னடா! என்னடா! ஒத்திகொயா இது? நான் ஒர்த்தன் இல்லாப்போனு சண்டெதானு?

ஆ. இல்லை அப்பா! நானு அவிநயம் புடிச்சா, அதுக்கு என்னே முதுவுலே அறைஞ்சா நாராயண! [அழுகிறோன்.]

நா. ஏ!—என்னென நாயே இன்னு ஏன் கூப்பிட்டா கேளையா? முன்னே என்னுண்ணு—பே இன்னு, சா இன்னு! அப்ரம் என்னடா இன்னு, நாயே இன்றா!

வே. ஏண்டா! அவனென ஏண்டா நாயே இன்னென?

ஆ. பாட்டே அப்டி எய்தி யிர்ந்துது, நாயே வா, இன்னு. அதுக்கு அவிநயம் புடிச்சே.

வே. ஏண்டா சாமா! அவன்தான் தெரியாதெ சொன்னாலும், நீ ஏண்டா சரியா சொல்லிக்கொடுக்கலே? நாயே வா என்னடா அது? நாயே கா!—தவனம் வச்சிக்கோ. சரி, போனுப்போவது. அப்ரம் ஆவட்டும், நாழி ஆச்சி.

ஆ. நான் ஒத்திகெ பண்ணலே அப்பா, மீதி எல்லாம் நாளெனக்கு ஆவட்டும்.

வே. அப்டித்தான் ஆவட்டும்—ஒன்னும் முடிவிப் போவலே!—அடே சாமா, நான் வர்ர எடத்துலே இரங்கு ஆரம்பிடா.

சா. ஆ—“அகோ தெப்படி யென்றால்—கைலாசகிரி மலையிலிருந்து—பரமேஸ்பரன்—எடப வாகன ரூட்ராய்—பார் பதியம்மீடுமீடும்—வினாயகரோடும்—சுப்பிரமணிய ஜயரோடும்—பூதகணங்களோடும்—பொறப்பட்டு—அதிவேக மாய்—வேட வேஷம் போட்டுக் கொண்டு—வருகிற விதங்காண்க.”

வே. [பாடுகிறோன்] ராகம்—சுருட்டி. தாளம்—நூபகம்.

பல்லவி.

வேடர் நாங்களே—ஜயே மலை

வில்லியர் நாங்களே!

வே. [பின்பாட்டு]

அநுபல்லவி.

காடுமேலீ கிடுகிடென் றதிர்ந்திட

கட்டும் வலை கொண்டு

பொட்டநைத் திரியும்

வே. [பின்பாட்டு]

சா. அப்றம் மான் வேட்டை.

வே. [பாடுகிறேன்.] ராகம்—அழூர்வம். தாளம்—தீரிபுடை.

போகுதுபார் ஒருமான் அதுவே கமத்தாய். [பின்பாட்டு.]

சா. நில்லுங்கடா! நில்லுங்கடா!—கமத்தாய்—என்னுடா! கமதாய்? க—ம—தாய்!

வே. சத், தப்பு! ரொம்ப தெரியும் இவனுக்கு? கமத்தாய்—கமத்தா போவது இன்னு அர்த்தம்.

சா. அப்டி எயுதவியே!

வே. எயுதனவன் தப்பு ஆனு!—அப்றம் என்னுடா?

சா. முகாசரன்! முகாசரன்! அடே! குப்பா! போடா, போடா தூரத்துலே யிர்ந்து ஓடியார்னும்!

கு. ஆமாமாம்—என்னுப்பா, எனக்கு வொரு பாட்டு போட்டு குடப்பா இங்கே.

வே. அல்லாம் ஆவட்டும், போ இப்போ னி! [குப்பன் போகிறேன்.] எல்லோரும் [பாடுகிறார்கள்.]

ராகம்—அடாயே. தாளம்—ரூபகம்.

அகப்பட்டுக்கொண்டு முழிக்குது பாரையே

வெகு பக்கிக்கட்டம் ஒருமிக்க வாட்டமுடன்.

அ. [பின்பாட்டு]

மறுபடியும் தப்பன் வேகமாய் ஓடி வருகிறேன்.

கு. அடேடே! ஓடிப்பூடுங்கடா! ஓடிப்பூடுங்கடா!

சா. அடே, கர்ஜிடா! கர்ஜிடா! ஊம்!

கு. கர்ஜிக்கரது அப்றம் இர்க்கட்டும்! அந்த நட்டுவன், வெங்கு வாத்தியாரு தம் புல்தகத்தெ திருடிக்கினு வந் தாட்டானின்னு, தலையாரிப் பசங்களை யெல்லாம் கும்பல் கூட்டிக்கினு வர்ராண்டா! அதோ பார்!

எல்லோரும். ஆமாண்டா! அமாண்டா! [ஓடிப்போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது

நான்காவது அங்கம்.

இடம்—திரெளபதி கோயில். காலை—இரவு.

ஓருபுறம் ஒரு சரகம் சிங்காரித்து வைத்திருக்கிறது ;
பூஜை உடுக்கை யடித்துக் கொண்டிருக்க
துடியானவர்களெல்லாம் கும்பலாய்ச் சூழ்ந்து நிற்கின்றனர்.

துடிகள். சாமி, அல்லா தெய்வங்களையும் வர்ணிச் சாச்சா ?
ஷு. ஆஹா ! இதோ !—

ராகம்—காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

வீரன் இருளன் காட்டேரி
நொண்டிய சின்னுன் பெத்தாச்சி
தூறி த்துண்டி நல்லண்ணன்
பாவாடை இந்த பனமரத்தான்.

மு. கு. சாமி, ஆவேசம் எப்பொ வரும் சாமி ?

ஷு. சரியா போடுங்கடா, அல்லாம் வரும் !—ஒகோ !

ராகம்—நீலாம்பரி.

முண்டாசு கட்டிய சண்டி வீரப்பனே
குண்டாக வந்து ஏங்கள் குறை தீர்ப்பாய் நீயே !

துடிகள். சீக்ரம் ! குறி கேக்கணும் சாமி ?

ஷு. அடே, அந்த பிரம்ம பத்திரம், பாணகம், எல்லாம் சரியா வச்சியிரக்குதாடா ?

இ. கு. ஆமாம், ஆமாம், சாமி !—சாமி, அல்லா நைவேசம் பண்ணி உங்கோ.

ஷு. ஆ ! ஆ ! அப்டியே.

[மணி யடித்துக் கற்பூரம்
கொளுத்துகிறுன். குடி
யானவர்களெல்லாம் கும்
பிடிக்கிறார்கள்.]

மு. கு. சாமி ! உடுக்கெ எடுத்துக்குங்கோ, குறி கேக்கணும்,

பூ. கேளுங்கோ ! கேளுங்கோ ! தச்சினை வச்சி கேக்கனும் ஒர்த்தர் ஒர்த்தரா.

[உடுக்கை யெழுத்து அடிக்கிறுன், முடிவில் ஆவேசம் வருகிறது.]

மு. கு. சாமி ! இந்த வர்சம் நண்ணு மயை பேயுமா ?

பூ. [பாடுகிறுன்.] பேயுமடா மழை பேயுமடா வாய்மூலை மழை பேயுமடா !

இ. கு. சாமி ! அந்த களத்து மோட்டே போன வர்சம் என் ஆடு கானைப் போச்சே, அது எங்கே இருக்குது இப்போ ?

பூ. [பாடுகிறுன்.] ஆட்டுக்கடா இருக்குதடா வீட்டுக்காரி வவுத்தினிலே !

இ. கு. பாத்தியா ! அப்பவே நென்செ !

மு. கு. சாமி ! அந்த நந்தக்கோனு என்னை சண்டெக்கி வலிச் சானே, அவனுக்கு வாந்திபேதி வருமா, சொல்லு ?

பூ. [பாடுகிறுன்.] வாந்திபேதி அது வாராதுடா வவுத்துநோவு அது வந்திடுமே !

சோயநாதன் வருகிறுன்.

சோ. சாமி ! தண்டம் ! தண்டம் !—எனக்குங்கூட ஒரு குறி சொல்லுங்க.

பூ. கேளு, சொல்ரேன்.

சோ. அதாங் கேக்கரனே, சொல்லுங்க.

பூ. கேளு.

சோ. என்ன இன்னு கேக்கது ?

நா. கு. என்ன ஒன்றுமோ கேளையா, சொல்லும் !

சோ. எனக்கு, நாளைக்கி கண்ணுலம் ஆவுமா சொல்லு.

பூ. தச்சனை ஏங்கே ?

சோ. அடே, தச்சனை கொடுக்கனுமோ ?

பூ. இல்லாப்போனு அய்மன் குறி சொல்லுமா ?

சோ. எவ்வளவு தச்சனை ?

பூ. ஒரு பணம்.

சோ. எங்கிட்ட அரை பணம்தா இப்பொ இர்க்குது. பாதி சொல்லிடு போதும்.

பு. கொடு பாக்கலாம்.

சோ. இதோ !—இப்பொ சரியா சொல்லிடு, எனக்கு நாளௌக்கி கண்ணுலம் ஆவுமா ஆவாதா ?

பு. [பாடுகிறேன்.] கண்ணுலம் அது ஆவாது

என்னமெல்லாம் இப்பொ வீணுவும் !

சோ. ஏ ! ஆன என் தச்சனை குடுத்துடு. அப்பவே சொல்லலே நானு, சரியா குறி சொல்லனும் இன்னு ! கொடுத்துடு ஜீயா.

பு. அதெல்லா முடியாது.

சோ. முடியாதின்னு ? இது தெரிஞ்சிதான் அரை பணம் கொடுத்தே !

பானுமதியும் லலிதையும் வருகிறார்கள்.

வ. அம்மா, இதில் எல்லாம் என்ன இருக்கிறது ?

பா. அப்படி யல்ல, கேட்டுப் பார்ப்போம்.—ஜீயா, எனக் கொரு குறி சொல்லுங்கள்.

பு. தச்சனை ?

பா. இதோ கொண்டுவர் திருக்கின்றேன் பாக்கு வெற்றிலை யுடன்.

பு. உம் !—என்ன வோனும் ?

பா. என் குழந்தைக்கும் ரகுவீரனுக்கும் விவாக மாகுமா ?

பு: [பாடுகிறேன்.] நாளௌக்கே ஆகிவிடும்

காளௌக்கே தக்க பெண்ணே !

பா. மிகவும் சந்தோஷம்.—பார்த்தையா லைதா, அதெரியப் படாதே, வா.

[லலிதையை அழைத்துக் கொண்டு
போகிறேன்.]

சோ. எனக்குத்தானு ஆவாது ?—ஜீயா ! பூசாவி ! நாங்கூட வெத்தலெபாக்கெல்லாம் தாரேன், எனக்குக்கூட சரியா பாத்து சொல்லிடு.

நா. கு. அதெல்லாம் மறுபடியுங் கேக்கக்கூடாது.

ஷு. தச்சணை கொடுத்தா கேக்கலாம்.

சோ. ஒ ! இன்னம் அரை பணம் வோனுமோ ? தெரியுது !
தெரியுது !

பங்கஜாட்சி வருகிறார்.

பங்கஜாச்சி ! நீ கூட குறி கேக்க வந்தியோ ?

ப. ஆமாம், உன்னை கேட்கவில்லை போ—ஐயா, எனக்கொரு
குறி சொல்லுங்கள்.

சோ. இதோ பாரு ! இப்பவே சொல்ரே, இந்த சாமி சரியா
சொல்லாது !

ஷு. தச்சணை முன்னே !

ப. இதோ. [கொடுக்கிறார்.]

ஷு. கேளு வேண்டியத்தெ.

ப. எனக் கெப்பொழுது விவாக மாசும் ?

ஷு. [பாடுகிறான்.] காலஞ்சென்று ஆகு மம்மா
ஓலமிடக் கால மம்மா !

சோ. உம் ! பாத்துக்கிணியா ? அப்பவே சொன்னேனே ! நான்
சொல்ரபடி கேளு ; நாளெனக்கே என்னெனக் கண்ணலைம்
பண்ணிகோ, அப்பொ இந்த குறி பொய்யாப் பூடும்.

ப. ஆமாம், வாழ்ந்தது ! [விரைந்து யோசிகிறான்.]

மு. கு. அடடே ! நம்ப வெள்ளை பிசாச எப்பொ பேரவும்
அத்தெ கேக்க மறந்துப் பூட்டோமே !

குடிகள். ஆமாம் ! ஆமாம் !—சாமி, அத்தெ சொல்லிடுங்க !

ஷு. [பாடுகிறான்.] வெள்ளை பிசாச வந்தவிதம்
கள்ளத்தனம் நான்றியேன்.

குடிகள். இவ்வளவுதானு ?

நா. கு. அடே; குறி கேட்டது போதும், நாழி யாப்போச்சி,
கரகத்தெ தூக்குவோம்.

[கரகத்தை எடுத்துக்கொண்டு எல்
லோரும் போகின்றனா.]

நான்காம் இடைக்காட்சி.

இடம்—களத்துமேறு காலம்—காலை.

வேங்கள், சாமன், துப்பன், நாராயணன், வேம்பிளி, ஆசீகான்,
கோபாலன் முதலானவர் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆ. ஒத்திகெ கித்திகெ எல்லாம் போட்டு, இப்பொ நாடவம்
நின்னு போரது, இன்னு—

கா. நானு மாத்திரம் அப்பவே நெனெச்சே!—அந்த புள்ளெ
யாருக்கு தேங்கா ஒடைக்காதே ஆரம்பம் பண்ணும்
போதே எனக்குத் தெர்யும்.

நா. ஏ! வாத்தியாரே, நீ போயிக் கொத்துவாலையாவே மறுபடியும் கேக்கரது தானே?

வே. நானு எவ்வளவு கேட்டு பாத்தே! ‘எங் கண்ணுலம் அல்லாம் நின்னு போச்சிடா! எனக்கு வெசனமா யிர்க்குது.
கூத்து கீத்து ஒண்ணும் வேணுண்டா’ இன்னு சொல்லிட்டாரே!

ஆ. என், கண்ணுலம் நின்னு போச்சி?

வே. அல்லாம் அந்த கிறுக்கி இர்க்கரானே அவளாலெதான்.
அவ தான் என்னமோ வத்தி வைச்சுட்டா இன்னு
நெனெக்கரேன்.

ஆ. எந்த சிறிக்கி?

வே. அவதான், அந்த புண்ணியவதி பங்கஜாச்சி யம்மா!

கோ. என்னுடா! கலிழுகமா யிர்க்குது! கொத்தவாலுக்கு கண்ணுலம் இல்லாப்போனு, நம்பளக்குக் கூத்து இல்லியோ?

வே. அப்ரம் துரோபதி அம்மன் கோவிச்சிக்கினு? போன
வர்சம் பூஜை சநியா போடாதே, இந்த பிசாசி ஒண்ணு
ஊரெ புடிச்சிக்கினு, கல்பா பண்ணுது, இந்த வர்சமும்—

நா. அடே! நானு ஒரு உக்கி சொல்லரே. நம்போ எல்லாம்
கும்பலா போயிக் கொத்தவாலுகிட்ட, எங்களுக்கு நீங்க
அட்டு கொடுக்காப்போனு போவது, நாங்க சம்மா கூத்து
போட்ரோம் இன்னு சொல்லிப் பாக்கலாம்.

மற்றவர். ஆமாண்டா! ஆமாம்! [எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடித்தது.

ஐந்தாம் அங்கம்.

இடம்—ஆற்றக்கரை யோரம், ஆற்றுக்குக் குறுக்காக, பனம் பட்டைகளினால் கட்டப்பட்ட ஒரு சிறு பாலம். காலம்—இரவு.

துடியானவர்கள் கும்பலாய் ஸின்று பேசிக்கொண் டிருக்கின்றனர்.

மு. கு. அடே! எல்லாரும் கூச்ச போட்டா என்னமாடா முடியும்?

இ. கு. அதான் நானுஞ் சொல்ரே, அல்லா கூச்சபோட்டா, யார் கேக்கரது?

மு. கு. ஆமாம், ஓர்த்தனுக்காவது வெவகாரம் தெரிஞ்சா அல்லா? ஒ இன்னு கூச்ச போட்டா வேலெ ஆயிப் பூமொ?

நா. கு. ஆமாண்டா, ரொம்ப வெவாரம் தெரிஞ்சவே! நீ சொல்லு ஆனு நாயம்!

மு. கு. நா என்னு சொல்ரே இன்னு, இப்பொ, நம்ப சம்மா, கூச்ச போட்டத்திலே பிரயோஜன மில்லெ; நம்ப கும்பலா ராசா கிட்ட போயி நம்பஞக்கு இந்த பண்ண வேலெ வானும் இன்னு சொல்லிடவோம்.

இ. கு. அது ஒரு யோசனைதான். நம்ப இந்த ஊர்லெ இர்க்கனும் இன்னு, அந்தப் பிசாசெ முன்னெ ஓட்டட்டும்.

மு. கு. ஆமாம், இல்லாப்போனு நம்பளாலே முடியாது.

மு. கு. நேரா போயி சொல்லிடலாம். பூஜாவியெ கேட்டா, முதல்லே முடியா தின்னு, இப்பொ என்னுடா இன்னு பத்தாடு பொலி போடனும் இன்றா! பத்தாடுக்கு நம்பொ எங்கே போரது?

இ. கு. ஆமாண்டா, அதாம் நல்ல ஒசனை; அப்டியேசப்வோம்.

மு. கு. அத்தெத்தா நான் முதல்லியே சொன்னு, ஒரு ஒயுங்குக்கு அப்ப வந்திங்களா? இப்பொதான் தெரிஞ்சது.

நா. கு. ஆமாண்டா! போன காரியத்தெப் புடிச்சிக்கினு, பேச ரத்துலே என்னு புரயோஜனம்? உட்டுடு அத்தெ! இப்பொ நம்ப ராசா எங்கே தெரியுமா?

மற்றவர். அதோ! வர்ராரு! அதோ வர்ராரு!

ராதாப்பிரியனும், பானுமதியும் வருகிறார்கள்.

ரா. ஆமாம், அம்மா, நான் என்ன செய்வது? என்மீது தவறில்லை. நான் நேற்றைத்தின முதல், ஊர் எங்கும் தேடிப் பார்க்கிறேன், என் கண்ணுக் ககப்படாது எங்கே யோ ஒளிந்திருக்கிறேனே! நேரிற் கண்டால் எல்லாம் விளங்கச் சொல்வேன்.

பா. ஐயா! எல்லாம் உமது கருளை. என் மகள் அன்னம் ஆகாரமின்றி ஒரே வியசனத்தில் முழுகித் திக்பிரமை கொண்டவள்போல் இருக்கிறோன். அவள் உயிரைத் தாம் தான் காப்பாற்றவேண்டும். அவள் இறந்தாலும் பெரிதல்ல; இந்த அவமானத்துடன் இறப்பது நியாய மல்லவே!

ரா. ஆம், அம்மா, எப்படியாவது தேடிப் பிடிப்போம் ரகுவீரனை. —யாரடா அங்கே? ரகுவீரனை யாராவது பார்த்திர்களா?—

குடிகள். [ராதாப்பிரியன் காவில் வீழ்ந்து] சாமி! சாமி! தண்டம் சாமி! தண்டம்!

ரா. என்னடா அது, என்ன சமாசாரம்?

குடிகள். சாமி! நாங்க இந்த ஊர்லே இர்க்கமாட்டோம்! ஓடிப் பூட்ரோம் எங்கேயானா!

ரா. அடே, எல்லோரும் கூச்சவிட்டால் எனக் கொன்றும் கேட்கவில்லை. யாராவது ஒருவன் பேச்டும்.

மு. கு. அடே, நீ சொல்லுடா ராசாகிட்ட.

இ. கு. ஏ, நீ தான் சொல்லேன்.

மு. கு. அடே, என்னடா எய்வு! —எவனுவது சொல்லுங்களே!

நா. கு. ஆனா, நீ தான் சொல்லு.

மு. கு. இவங்கொ என்ன சொல்ராங்க சாமி.—நாங்கல்லா இந்த ஊர்லே இனிமேலை இர்க்கமாட்டோ, ஊரெ உட்டு ஓடிப் பூட்ரோம் இன்றுங்கோ.—என்டா?

மற்றவர். ஆமாம்.

ரா. ஏன்?

மு. கு. ஏனு? இந்த ஊர்லை அந்த பிசாசி தொந்தரவு ரொம்ப இர்க்குது, அத்தொட்டுதான்.—என்டா?

மற்றவர். ஆமாம்.

ரா. பிசாசாவது?—என்னடா பிசாசு?

மு. கு. அதான் சாமி, அந்த வெள்ளைப் பிசாசி!—எண்டா? மற்றவர். ஆமாம், ஆமாம்!

ரா. அது என்ன செய்கிறது உங்களை?

மு. கு. அப்பா!—நேத்து அந்த சோத்துமாட்டெட அப்டியே அறைஞ்சுடப் பாத்துதே! ராத்திரியானு வெளியிலை தலை காட்டக் கூடலே சாமி!

ரா. நீங்கள் ஒன்றும் பயப்படவேண்டாம். நான் அதற்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்.

நா. கு. ஆமாஞ், சாமி! அத்தொ எப்டியாவது ஓட்டு நாங்க ஊர்லை இர்ப்போ, இல்லாப்போனா, தலைமேலை துணியை போட்டுக்கினு எங்கேயாவது ஓடிப் போரோம்.

பா. இளவரசே! அதோ ரகுவீரன்.—உம்மைக் கண்டு மறைகிறோன்.

ரா. ரகுவீரா! இங்கே வா இப்படி!

பங்கஜாட்சி பின்தொடர ரத்வீரன் வருகிறான்.

ரகுவீரா, எங்கே போகிறோய்? என்னைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்புகிறோயே! என்மீது ஏதாவதுனக்குக் கோபமா?

ர. உம்மீது ஒன்றும் கோபமில்லை. நான் அரசராகிய தங்கள் மீது கோபம் கொண்டு பய வென்ன? அரசர்கள் என்ன வேண்டு மென்றாலும் செய்யலாம், பிரஜைகளாகிய நாங்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டியது தானே!

ரா. ரகுவீரா! இம்மாதிரி நீ பேசுதல் உன் புத்திக் கழு கண்று! நீ என்மீது சங்கேதகங் கொண்டிருக்கிறோய், தெரிய மெனக்கு; அதை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டே உன்னை நேற்றைத் தினம்முதல் தேடிவருகிறேன்.

ர. எனக் கென்ன சந்தேகம்?

ரா. அப்படிப் பிடிவாதனு செய்யாதே! நான் சொல்வதைக் கேள். உண்ணிடம் நான் என் பொய்யுரைக்க வேண்டும்? உண்மையாகக் கூறுகிறேன், என் வார்த்தையை நம்பு. அன்றைத்தினம் இரவு நான் என் அறையில் நின்றுகொண்-

இருக்கும் பொழுது, திடீரன்று கதவு திறக்கப்பட்டு, வலிதை நித்திரா வஸ்தையிலேயே மெல்ல அதை நடவில் நடந்து வந்தனள். நான் திடுக்கிட்டு அசைவற நிற்க, தனக்குள் தானே உண்ணைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினான். பிறகு நான் ஜாகரதிசைக்கு எங்கனம் கொண்டு வருவ தென்று அறியாதவனும், அங்கிருப்பது நியாய மல்ல வென்று வெளியிற் சென்றேன். இதுதான் சத்தியம். இதில் அனுவளவேனும் பொய் யில்லை. உத்தமியாகிய அவள்மீது நீ வீணில் சந்தேகங் கொள்ளாதே. உனக்குப் பெரும் பழியாம் இது.

அரசே ! தூக்கத்தில் ஒரு பெண் நடந்து வந்தாள் என்று எண்ணை நம்பும்படி கேட்கிறீரா ?

நா. ஆம் ! இதைப்பற்றி நான் வாசித்திருக்கிறேன். இது ஒரு வித வியாதி யாகும். நான் சொல்வதை உறுதியாம் நம்பு ரகுவீரா, இதை ஏனான்மாய் என்னுடே.

பாதகமாம் பதிவிரதை யவள்மீது
வீணைகப் பழி நீ என்னில்
காதலுன்மே வைள் கொண்டு கனவினிலு
முனையேதான் கருது கிண்றாள்
ஏதமிலாக் காதலியைக் கைவிட்டுச்.
செல்லுவையேல் இத்த ரைக்கண்
காதகர்வே றில்லையென்று கட்டுறுதி
யானுறைப்பேன் கவனிப் பாயே.

பா. ரகுவீரா ! ரகுவீரா ! இளவரசர் கூறுவ தவ்வளவும் உண்மை ! அவர் சொல்லை நம்பு. அப்பா, வலிதை உனக்குத் தூரோகம் கணவிலும் எண்ணுவாளோ? கணவிலும் உன் பெயரையே சொல்லிப் புலம்புகிறோன் அவள் !

ந. நல்ல சாட்கி நீர் உமது மகனுக்கு !

நா. ரகுவீரா, இன்னும் உனக்கு உறுதிப்பட எப்படி நான் ரூக்கப்போகிறேன்?—வேண்டுமென்றால் பங்கஜாட்கியைக் கேட்டுப்பார். அந்தச் சமயத்திலே என்னறையில் அவள் இருந்தாள்.

ர. யார்?

ரா. பங்கஜாட்சி.

ர. பங்கஜாட்சியா? பங்கஜாட்சி அங்கிருக்கவேண்டிய காரண மென்ன?

ரா. நீ அவளை நேராகக் கேட்டுப்பார்.

ப. அரசே, இதென்ன அனியாயம்? ஒன்று மறியாத என்மீது அவது ஹரைக்கிறோ! எனக் கென்ன தெரியும் இவ்விடையத்தைப்பற்றி? நான் உமது அறையில் அன்றிரவு வரவேண்டிய சந்தர்ப்பமென்ன? ஐயோ! என் பாவமா? லலிதையையும் உம்மையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு என்மீது இவ்வாறு பழி சுமத்துகிறோ?

ரா. பங்கஜாட்சி! உண்மையைக் கூறவேண்டுமோ? லலிதை பின்மீது ஒரு குற்றமு மில்லை யென்று கூறுகிறாயா அல்லது உண்மையைக் கூறிவிட்டுமா?

ப. ஆம், ஆம்; இந்தப் பய முறுத்துதலுக்கெல்லாம் நான் இசைவேன் என்று எண்ணவேண்டாம்.—பிராணநாதா, நீர் வாரும்; நாம் இனி இங்கிருப்பது நியாய மன்று! இன்னும் இங்கிருந்தால் வீணில் என்மீது பழி சுமத்துவார் இளவரசர்!

ர. பங்கஜாட்சி! நீ அந்த அறையில் இருந்தீனாயா அச்சமயத்தில்?

ப. ஐயோ! என் பாவமா? எனக் கென்ன வேலை அங்கே? எண்ணையும் லலிதையென்று எண்ணிவிட்டமோ? ராத்திரி காலத்தில் தூக்கத்தில் வேறொரு புருஷன் அழற்குநடந்து செல்பவள் நானால்ல.

ரா. பங்கஜாட்சி! நீ அங்கில்லையென்று சத்தியம் செய்கிறாயா?

ப. ஆம், நான்—

சோமநாதன் விரைங் தோடி வருகிறார்.

சோ. —கொஞ்சம் பொறுத்து! அவசரப்பட வேணு! இந்த குட்டெ, அங்கெ என்னமா வந்துது இன்னு சொல்லிட்டு, அப்றம் சத்யம் பண்ணு! [பங்கஜாட்சியின் சவுக்கத்தை வெளியே எடுத்து வைக்கிறார்.]

ரா. ஆ ! சரியான வேளைக்குக் கொண்டு வந்தாய் !—பங்க ஜாட்சி, இது உன்னுட்டயதுதானே ?

ர. ஆம் ! நான் இதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.—சசனே ! சசனே ! நான் யாரை நம்புவ திவ் வலகினில் !—பங்க ஜாட்சி ! என்ன சொல்கிறோய் இப்பொழுது ? என்னிடத் தில் பொய் பேசகிறோயா ?

[பங்கஜாட்சியைக் குத்திக் கொல் லப்போகிறுன் ; உடனே ராதாப் பிரியன் தடுக்கிறுன். இந்தச் சமயத்தில் குதியானவர்களைல் லாம் ‘பிசாசி ! பிசாசி !’ என்று கூவிக்கொண்டு வெளியே ஓடுகின்றனர்.]

ரா. அதோ ! அதோ !

[லலிதை பாலத்தின்மீது உறங்கிய வண்ணம் மெல்ல நடந்து வருகிறுன். எல்லோரும் ஆச்சரியத் துடன் பிரமித்து ஸ்ரிங்கின்றனர்.]

ஸ !—ரகுவீரா, பார்த்தனையா நான் கூறியதி ஆண்மை ! இப்பொழுதும் அம்மாதிரியாகவே நித்திரையி விருக்கிறோன் !—ஒருவரும் சந்தடி செய்யவேண்டாம் ! கொஞ்சம் கால் தவறினால் அதோகதிதான் ! சுவாமி யிருக்கிறார் ! பயப்படாதிர்கள் !

பா. கண்ணே ! கண்ணே !—

ர. லலிதா ! லலிதா !—

ரா. பொறுங்கள் ! பொறுங்கள் !

[லலிதை பாலத்தினின்றும் இழிச்து அவர்களிருக்குமிடம் வருகிறார்கள்.]

ல. பிராணநாதா,—

ரா. [வருங்கும் ரகுவீரனுடன்] ஸ ! பேசகிறார்கள்—கேள் !

ல. பிராணநாதா, என்னைக்கைவிட்டு வேறொருத்தியைக் கைப் பிடிக்கப்போகிறீரா ? செய்யும் அப்படியே, உமக்கு இஷ்டமானால். ஆயினும் என்னை ஒருமுறை கண்ணெடுத்துப்

பார்த்து, என்மீது சந்தேகங் கொள்ளவில்லை யென்று கூறி விடும். அவ்வளவு போது மெனக்கு. நான் சுகமாய் உயிர் விடுவேன்—அப்பொழுது!

ரா. கேட்டனையா?

வ. [பணிந்து] சுசனே, நான் கண்ணீர் விடுவது எனது துயரம் பற்றியே, என் பிராணநாதர்மீது எனக்குக் கொஞ்ச மேனும் கோப மில்லை, அவரை நான் மனப்பூர்வமாய் மன் னித்தேன். என் துயரம் எவ்வளவு அதிகமா யிருக்கிற தோ அவ்வளவு அதிகமாய் அவர் சந்தோஷம் இருக்கு மாக! இதுவே என் கடைசி பிரார்த்தனை உமது பாதத் திற்கு.

ரா. இன்னும் ஏதாவது சந்தேகம் இருக்கின்றதா?

ர. ஹர்! கண்ணே!— [லிலை யருகிற செல்ல முயல, ராதாப்பிரியன் தடுக்கிறான்.]

வ. ஜீயோ, என் மோதிரம்! அதையாவது நான் சாகு மளவும் அவரைப்போல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்கு என் னிடமே விட்டிருக்க லாகாதா? அதையும் பிடிக்கிக் கொண்டார்; அவரிடிடம். அவருக்கு யார் காதலியோ அவள் கரத்தில் தானே அது இருக்கவேண்டும்.—ஆ, புஷ்பங்காள், உங்களையாவது முத்தமிடுகிறேன். நீங்கள் செப்த பாக்கியம்! என் பிராணநாதரின் அதரம் பொருந்தப் பெற்றீர்.—ஜீயோ, அவரைப் பிரிந்ததினால் அப்பிரிவையாற்றுது உதிர்ந்திர்கள், கல் மனத்தையுடைய நான் பாயி, இன்னும் உயிருட னிருக்கிறேன்.—ஆ! மறுபடியும் என் காதலர் என்முன் வந்து என்னைக் கட்டி யணைத்து ஒரு முத்தம் தருவாராயின்,—

ர. [லிலையைக் கட்டி யணைத்து] கண்ணே! கண்ணே!

வ. ஆ! பிராணநாதா,—என் மோதிரத்தைத் தாரும்.

[பங்கஜாட்சியின் விரவி விருந்த மோதிரத்தைப் பிடுக்கி லிலையின் விரவில் அணிகிறான். பங்கஜாட்சி மெல்லப் போய்விடுகிறான்.]

ரா. அடே ! எல்லோரும் வாருங்க ஸிப்பதி.

துடியானவர்க் கொல்லாம் மெல்ல வருகின்றனர்.

துடிகள். பிசா சல்லடா ! நம்ப லவிதா அம்மாடா !

ல. [கண் விழித்து] ஆ ! நான் எங்கே இருக்கிறேன் ? — பிராண நாதா ! ஜ்யோ ! கனவோ ? ஆ ! நானிப்படியே கனவி லேயே இருக்கட்டும், — என்னை எழுப்ப வேண்டாம் !

பா. கண்ணே ! இது கன வன்று, நினைவுதான் ! கண் விழித்துப் பார்.

ர. கண்ணே, கண் விழி.

ல. பிராணநாதா !

ர. கண்ணே, என்னை மன்னிப்பாய் !

ல. பிராணநாதா ! இனிமேல் என்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டமரே ?

ர. பிரியேன் ! பிரியேன் !

ரா. ரகுவீரா, இனிமேலாவது இவ்விளங் கொடிமேல் சந்தேகங் கொள்ளாது சந்தோஷமாய் வாழ்வாயாக !

ர. அரசே, அப்படியே. ஒரு முறை சந்தேகங் கொண்டு நான் பட்டது போதும், வந்தது புத்தி !

பா. மதனும் ரதியும்போல் மனமது மகிழ்ந்திட மன்னினில் வாழ்குவீர் எண்ணெடுங் காலம்.

ரா. மனதினில் ஒன்றும் மயக்க மறவே கனமாய் வாழ்குவீர் காலமுள் எளவும்.

ல. எந்த ஜன்மந்தனில் ஏது பாக்கியம் செய்தேன் இந்த ஜன்மந்தனில் இச்சுகம் பெற நான்.

ர. ஏது மீசன் செயல் சதும் அவனருள் காதலி நந்தமைக் காப்ப தவன் கடன்.

சோ. ஆமாம், நீங்கெல்லா சந்தோஷமாய் பூட்டிங்கோ, நானு என்னு செய்ரது ?—பங்கஜாச்சி மெல்ல நழுவிட்டாலே எங்கேயோ !

ரா. சோமநாதா, வருத்தப்படவேண்டாம். அவளை நான் நேரில் கண்டு தக்க புத்தி சொல்லி உண்ணேயே மனம்புரி யும்படிச் செய்விக்கிறேன்.

சோ. அப்டி செய்தாதான் நல்லது.

குடிவெறியில் தள்ளாடிக்கொண்டு பூஜாரி வருகிறான்.

பு. அப்பா ! அஞ்சாடு போதும், அஞ்சாடு கொடுத்து இங்கோ அந்தப் பிசாசே ஒட்டிடுரேன் !

குடிகள். ஆ ! போதும் ! போதும் ! பிசாசெயும் ஒட்டவேணும், ஒண்ணும் வேணும். இப்பொ உன்னை ஒட்ரோம் !

[அவனை அடித்துத் துரத்துகின்றனர்.)

ரா. எல்லோரும் போவோம் வாருங்கள். நாளைத்தினமே வலி தைக்கும் ரகுவீரனுக்கும் விவாகத்தை முடிப்போம்.

குடிகள். [கூத்தாடிப் பாடுகின்றனர்.)

பல்லவி.

அடே கூத்தாடுடா ! அடே கூத்தாடுடா !

அந்தப் பிசாச போச்சதின்னு கூத்தாடுடா ! (அ)

அநுபல்லவி.

பிசாச இன்னு நம்போ பிசகாக யெண்ணி னம்போ தாயான அம்மைக்குத் தப்புசெய்து போட்டோம். (அ)

சாணம்.

சங்கடமெல்லாம் போயி சந்தோஷமாகவே நாம் எங்கனு மாடுவோம் ஏந்திடழை பேரெச்சொல்லி. (அ)

[அனைவரும் போகின்றனர்.]

நாடகம் முற்றியது.

